PROMIN

ПРОМІНЬ

Липень 1976

Ч. 7

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XVII ЛИПЕНЬ, 1976 Ч. 7

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді $6.00
Передплата до інших країн 6.00
Поодиноке число 60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 7 JULY, 1976 VOL. XVII.

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada $6.00
Subscription in other countries 6.00
Single copy 60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

Т. Горохович — Мілена Рудницька — Світла постать в історії жіночого руху 1
— Зустріч з головою УНРади 3
Г. Семенюк — Таня Климашко удостоїлась найвищої оцінки в музиці 4
Уляна Кравченко — Спогади учительки 5
З. Орест — З ділянки культурних програм 8
Антін Будзан — Яворівські мальовані скрині 9
— Вісті з Централі 13
— Квіти незабутнім 14
Maria Ochrymovych — Ihor Kordiuk Art Exhibition 15
Sh. Slobodzian — On Ukrainian-English Bilingual Schools 16
— СКВУ — Звернення Комісії Прав Людини 18
— Відділ для дітей 19
— Громадська і родинна хроніка 20
— Домашнє господарство 32

ПОШТОВИЙ УРЯД ВИМАГАЄ

Просимо Передплатників журнала „Промінь" звернути увагу на час, коли кінчається передплата. Подивіться на наліпку Вашої адреси і вгорі побачите, що там зазначено місяць і рік. — Це тоді кінчається Ваша передплата.

Просимо не відтягати висилку своєї передплати на наступний рік. Поштовий уряд Канади вимагає, щоб „Промінь" висилався передплатникам, а не післяплатникам. Після трьох місяців, від закінчення передплати, ми тратимо привілей висилати Вам журнал 2-ою клясою. Коли і дальше ми висилаємо Вам журнал, то ми платимо більше за пересилку. В такому разі, ми будемо змушені післяплатникам підвищити їхню післяплату, враховуючи підвищення коштів пересилок. Задавненим післяплатникам буде змушені висилку „Променя" припинити.

НА ОБКЛАДИНЦІ: Голосіївський лісопарк біля Києва в південно-східній частині

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

1926 — 1976

У ЮВІЛЕЙНИЙ РІК СВОГО 50-ЛІТТЯ ГОТУЄТЬСЯ

ДО

УРОЧИСТИХ СВЯТКУВАНЬ

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Мілена Рудницька – світла постать в історії жіночого руху

"Переслідували нас за те, що в серцях тисячів наших сестер ми будували Українську Державу".

Мілена Рудницька

Коли відходять від нас великі люди, то на тім місці залишається глибока прогалина, якої нічим заповнити і ми стаємо розгублені...

В м. березні ц. р. відійшла від нас цінна людина, довголітня провідниця жіночого руху, безкомпромісова патріотка, вірна дочка українського народу св. п. Мілена Рудницька.

І справді, в якімсь розгублені прийняло українське суспільство відхід цієї заслуженої жінки, яка десятиліттями була світочем, біля якої гуртувались найкращі сили провідниць і громадських діячок, людина, до якої голосу прислухувались у польському соймі провідні діячі і свої і чужі, якої і пізніше слово у пресі було авторитетом для тих, що вірять у свою українську правду.

І хочеться вірити, що з короткої перспективи часу, історія дасть нам картину доби, а на її тлі насвітлить постать високообдарованої, небуденної жінки, відкриє нам її духовий світ, на якім будуть взоруватися покоління. А в цей час ми проголошуємо словами Шевченка її кредо::

"Ми просто йшли; у нас нема
Зерна неправди за собою . . . "

Польська влада саме тому розв'язала була 1938 р. Союз Українок, що його головою була Мілена Рудницька. Вона відома була владі з виступів у парляменті, у Лізі Націй в Женеві, з безстрашної оборони українського народу, зі стилю діяльности Союзу Українок у Галичині.

Самі тільки біографічні дані вказують на багатогранність таланту Покійної, на її міцне пов'язання з життям українського народу. Здобувши педагогічну освіту, працювала спочатку в середніх школах, а потім на Вищих Педагогічних Курсах у Львові (1921 - 28). Бувши активною політичною і громадською діячкою, стала послом до польського сойму (1928 - 35) як член УНДО; працювала в його комісіях — освітній і закордонних справ. На ці роки припадає її блискуча активність як делеґатки Української Парляментарної Репрезентації, на міжнародному терені — в Лізі Націй, де захищала петиції, зокрема в справі т. зв. пацифікації і голоду в УРСР, мала контакти з урядовими і громадськими колами західньої Европи, виступала з доповідями на міжнародніх з'їздах.

Проте, найбільше своїх сил і років життя Мілена Рудницька віддала праці в Союзі Українок. Як одна з ідеологів українського жіночого руху в Західній Україні, а потім голова Централі СУ у Львові, голова Світового Союзу Українок (від 1934), а далі й політичної жіночої організації "Дружина княгині Ольги", яку створено було після розв'язання СУ, М. Рудницька не тільки надала ідейне обличчя СУ, але поширила його (82 філії, 1100 сільських кружків, у них повер 100,000 членів), поглибила діяльність (вишколи інструкторок, курси, робітні, наради, з'їзди!). Вона з жіночої організації створила одну з найсильніших фортець незламного духа в Західній Україні. Вивела українку, а зокрема селянку, з кола її родинних інтересів на широку громадську ниву. Союз Українок виховав новий тип української громадянки, вкладу праці, якої не бракувало в жодній ділянці громадського життя.

З'їзди централі СУ у Львові це був справжній парлямент. Зміст його нарад, діловість, рівень нарад і атмосферу інші українські центральні організації у Львові ставили за зразок.

Редаґуючи орган СУ — двотижневик »Жінка« (для селянок виходив журнал »Ук-

раїнка« під редакцією Марії Струтинської), формувала духовість жінок. Рудницька розуміла рівноправність жінки не в більшій її свободі, в здобутті тільки юридичних прав чи тільки в рівнім з мужчинами матеріяльнім забезпеченні так, як це розуміють сучасні жінки народів, серед яких живемо. Користаючи з прав, жінки беруть на себе й обов'язки в народі. Гасло українського жіночого руху: *"Будь матір'ю в народі, а громадянкою в хаті!"* найкраще пояснює суть українського фемінізму. Свобода жінці потрібна на те, щоб бути внутрішньо незалежною, творчою, свідомою своєї відповідальности за якість майбутнього покоління, в її ж руках моральне й фізичне здоров'я родини. Материнське розуміння і ставлення до громадських справ — це високе післанництво жінки в народі й в родині. М. Рудницька часто наголошувала: "..думка, воля і чин жінки так само повновартні і незамінні, так само необхідні для розвитку нації, як прикмети мужеського духа, бо народ це не тільки чоловіки, але й жінки".

Виходячи з таких ідейних основ жіночого руху, Рудницька дала почин до консолідації українських політичних партій (1938-39) була членом президії Українського Координаційного Комітету. Метою цього Комітету було не тільки об'єднання сил, але охорона української політики від угодовства з ворогами народу (радянофільтво у 20 рр. і т. зв. нормалізація у 30 рр.). Комітет стояв за високу громадську мораль, єдину визвольну політику, за правопорядок та за толеранцію внутрі поміж партіями.

З ідейних основ жіночого руху випливало і те, що СУ ніколи не міг бути прибудівкою якоїнебудь партії чи організації. СУ плив проти хвилі, коли треба було обороняти вільну думку і дбати про добро справи. Не піддавався СУ напорові диктатури ані комуністів, ні соціялістів, ні скрайніх націоналістичних кіл, які охопили були громадське життя на Західніх землях перед Другою світовою війною. Заходи для відновлення СУ у таборах Ді-Пі не були успішні, бо тодішні провідниці жіночої організації інакше розуміли її потреби, її ролю. СУ втримався тільки в Австрії. Про ці болючі справи не місце тут згадувати. Проте, віддаючи шану Померлій, не можемо не згадати того, яким тяжким ударом було те, що в Німеччині замість СУ поширилося "Об'єднання Українських Жінок" тому, що майже нікому з жінок не було відомо, чому СУ не відновлено, які були справжні причини цього. Переживала вона це глибоко, як своє велике горе, бо ж стільки творчих задумів, сподівань в'язала з СУ. Це ж було її духова дитина, поле, на якому так багато можна було зібрати плодів праці жінок для будови національної твердині духа, якої брак ми так гостро відчуваємо на чужині.

Потім відбувся у Філядельфії "Перший" Світовий Конґрес Українського Жіноцтва, на якому створено Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Все це відбулося без сл. п. Мілени Рудницької як голови Світового Союзу Українок і Централі СУ у Львові. Не запрошено на Конґрес нікого з членів Головного Виділу СУ, які були на еміґрації. Вся дотеперішня історія жіночого руху якби не існувала.

Покійна, яка усе своє життя була на службі народові, навіть у хвилинах найглибшого переживання ударів, не покладала рук. Виїхавши в 1946 р. до Женеви для нав'язання контактів СУ з міжнародніми чинниками; коли СУ не стало, взялася до харитативної праці, оснувавши Український Допомоговий Комітет (1946 - 1950). Сподіваючись можливости для відновлення Матірнього СУ у США, робила заходи в цьому напрямі, але і тут була мовчазна постава загалу жіноцтва. Неможливо було протиставитися новим формам жіночого руху, які витворилися, треба б було поглиблювати розлам, "стягати сором" на жіночий рух у тому часі й у тих обставинах, коли йому треба бути монолітом і найміцнішою рушійною силою діяспори. Покійна з болем спостерігала розбиття жіночих сил, рахувала скільки нагод пропадає марно для розгорнення широкого вахляра праці жіночих організацій, коли тепер його потреби такі великі, такі сприяючі можливості й обставини для нас на міжнародньому терені.

Почувалася осамітненою, не могла знайти себе в духово чужій для неї Америці. Тому переїхала до близькій їй культурно Німеччини і тут віддала свої сили письменницькій праці й виховуванню внука. Їй публіцистичний і письменницький дорібок: "Українська дійсність і завдання жіночого руху" (1934), "Західня Україна під большевиками" (1958), "Дон Боско. Людина, педагог, святий" (1963) і "Невидимі стигмати" (1970).

Зустріч з Урядуючим Головою УНРади І. Кедрином-Рудницьким

У вівторок 6-го квітня 1976 р. відбулася у приміщенні УНРади в Мюнхені зустріч з Урядуючим Головою УНРади ред. Іваном Кедрином-Рудницьким, який перебував у Мюнхені у зв'язку зі смертю його сестри св. п. Мілени Рудницької. В зустрічі взяли участь Президент М. Лівицький, Голова ВО УНРади Т. Леонтій, члени ВО УНРади, які перебувають на європейському терені і д-р П. Кашинський, член УНРади.

Темою зустрічі була проблема консолідації українських політичних сил на еміграції. І. Кедрин - Рудницький поінформував про свої дотеперішні заходи в справі здійснення консолідації, з'ясував ті труднощі, що існують на цьому відтинку у зв'язку з легкодушними виступами деяких діячів опозиції, які заогнюють атмосферу. Він підкреслив, що великою мірою винні в тому деякі органи преси, які на своїх сторінках поміщують напади на Державний Центр УНР.

Проте, за його словами, після дальших розмов з представниками опозиційного УНДО і з УРДП на чолі з п. Воскобійником, як теж і представником ОУНз, існують надії на те, що перспективи здійснення об'єднання всіх українських політичних сил на чужині є реальними та що в цій справі в найближчому часі відбудуться дальші розмови на терені Америки. Ред. Кедрин - Рудницький підкреслив при тому, що українська громадськість у вільному світі бажає собі такої консолідації і що він далі докладатиме всіх зусиль для здійснення консолідації.

На тему порушених ред. І. Кедрином-Рудницьким проблем відбулася широка дискусія, у якій висловлено ряд думок про потребу консолідації і труднощі, пов'язані з її здійсненням. Присутні подякували ред. І. Кедринові-Рудницькому за його старання для досягнення консолідації і заповіли підтримку в дальших його заходах.

ЕВРОПЕЙСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ ДЛЯ ПРАВ ЛЮДИНИ І САМОВИЗНАЧЕННЯ

Дня 25 лютого 1976 року відбулося в Люцерні — Швайцарія засідання Європейської Конференції для прав людини і самовизначення. На засіданні головував д-р Ф. Лей — Швайцарія, президент Конференції. Українці на Конференції були заступлені Головою ВО УНРади д-р Т. Леонтієм. На денному порядку стояли справи статуту, підготовлення Конференції поневолених народів та інші міжнародні питання.

Для остаточного затвердження статуту та питань Конференції поневолених народів Європейська Конференція рішила відбути чергове засідання 14-го травня 1976 року в Люцерні.

ПОКЛИКАННЯ ДО ЖИТТЯ ГОЛОВНОЇ ВИБОРЧОЇ КОМІСІЇ

Під час засідання ВО УНРади, що відбулося 12 березня 1976 р. в Мюнхені покликано до життя Головну Виборчу Комісію для переведення виборів до Громадського Сектору УНРади. Головою Комісії обрано Керівника Ресорту Внутрішніх Справ ВО мгр А. Мельника, заступником С. Широкостепа, секретарем М. Стиранку, членами Комісії пані Н. Маруняк і проф. В. Максимовича.

Українське Інформаційне Бюро

Сл. п. Мілена Рудницька — гордість українського жіночого руху. Своїм талантом журналістки, дипломатки, організаторки, письменниці, ораторки, своєю особистою культурою увела СУ в коло міжнародніх організацій, гідно там її репрезентувала, її голос лунав з міжнародних трибун в обороні престижу нашого народу, з'єднала українській справі багато впливових людей з інших народів, словом — була гідною репрезентанткою українок, була громадянкою европейської міри. Який же жаль, що останніх 25 років свого життя Покійна не могла віддати цих усіх своїх талантів на службу жіночому рухові, мобілізації жінок до творчої активности, до будови національних фортець саме в діяспорі, коли нам їх так дуже треба.

Тоня Горохович

ПОПРАВКА

В ч. 4 з квітня, на стор. 24, при кінці другої колонки написано, що пані Кудрик подушку, а пані Токарчук — образ. Правильно має бути:

Пані Текля Кудрик з Ватсон подарувала образ в рамцях, а пані А. Токарчук подарувала вишиту подушку.

ТАНЯ КЛИМАШКО УДОСТОЇЛАСЬ НАЙВИЩОЇ ОЦІНКИ В МУЗИЦІ

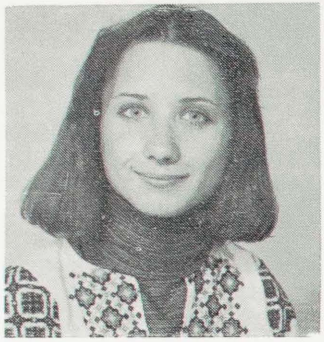

Таня Климашко, сімнадцятилітня студентка 13 кляси, сестра широко відомих скрипаль — Марусі, Наді, Лесі і Соні Климашко, здобуває собі і нам славу, відзначуючись в музиці, спорті та шкільній науці.

В музичних студіях Таня є в 10 клясі гри на піяніно, як також грає в оркестрі школи Делта Каліджет. Рік за роком вона одержує золоті медалі і вже їх має тридцять і одну. Її середня оцінка з теорії музики з різних предметах 91%.

Цього року 1 травня Таня виграла першу й найвищу оцінку 90% у змаганні першунів з одинадцятих кляс на цілий фестиваль у відділі піяніно Фестивалю Кейвоніс у Гамілтоні, як також одержала стипендію д-ра Зейбов у сумі $100.00.

22 травня ц. р., в середній школі Сир Джон Ай Мекдоналд у Гемилтоні відбувся турнір СУМК Східньої Канади, в якому взяли участь дружини відділів Торонта, Монтреалу, Віндзору, Оттави, Ошави й Гемилтону. Дружина Торонто здобула перше місце, а жюрі признало Тані Климашко перше місце з дівчат як найбільш індивідуальної здібної і цінної змагунки.

Таня має дуже гарні успіхи в середній школі, де вона є першою ученицею. Літом, вона не марнує часу і вже чотири роки вона є студенткою літньої школи української мови в Інституті Св. Володимира в Торонті.

Таня є дочкою д-ра і пані С. Климашків, визначних і широко відомих громадських діячів та взірцевих батьків у виховній праці своїх дітей. Бажаємо багато дальших успіхів Тані, а її батькам радости і вдоволення з осягів дітей.

Галина Семенюк

Найщиріші побажання

засилають членки

Відділу ім. Ольги Басарабової

у Кепґарі, Алта.

з нагоди 50-ліття

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ.

Вітаємо Центральний Провід і всіх Членок організації.

БАЖАЄМО

найбільших успіхів у продовжуванні праці в користь журнала „Промінь".

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ

у Донвел, Саск.

складає щиро-сердечні ґратуляції

Союзові Українок Канади

з нагоди його 50-літнього Ювілею

Бажаємо якнайкращих успіхів у дальшій корисній праці для нашого народу.

Лелія Процiв, голова

Петруня Процишин, секретарка

З нагоди 50-ліття

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

щиро вітаємо

Центральний Провід, членство по відділах та бажаємо дальших успіхів у майбутньому, у збільшенні членства. розвитку і корисній праці для нашої Церкви та нашого народу.

ВІДДІЛ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

в Кадет-Ейлишем, Саск.

Уляна Кравченко

СПОГАДИ УЧИТЕЛЬКИ

(Продовження)

Всі діти, а найбільш дівчатка, горнуться до вчительки з довір'ям, мов до рідної мами. Чую, що одна тутешня бабуня на питання, чи добра ваша пані учителька, дістала від унуки відповідь: "Коби лише ви були такі добрі!"

Діти в школі потребують жіночого материнського серця. У всіх своїх діточих клопотах, журбах шукають вони ради - поради в мене; бо ж і де і в кого тут було їм її шукати? В учителів, котрі вірили тільки в кару?

— Часто дивуємося, — говрить один з них, — у нас день не минеться без биття, без кари, без крику. А в Вашій клясі не чуємо ні Вашого крику, ні дитячого. Гіпноза — чи чари?

— Ні се, ні те. Спробуйте зайняти дітвору, і крику не буде. Коли ви на коридорах на розмові або в клясі читаєте часописи чи романи, так і діти не можуть вічно без думки переписувати з читанки чи з узорів. Мусять кричати. Чари — це щире, тепле, хоч і тихе, слово, теплота серця, жар душі, це віддача всіх сил дітворі...

— Добре то говорити; в практиці кращий бук. Але дітиська, шибеники, не бояться; мечу патиком між них, не помагає.

Так. Діти до учителів не горнулися.

А панна Маня?

Ах, як вона між тим добром — маком виглядала. До неї належали першаки. Це зовсім не та учителька, яку бачить Аміція Едмондо як добру матір між дітьми. Її лице зраджує не журливу любов, а щось наче відразу й сором, що найшлася не в окруженні, гідному її. Соромиться, що між бідною дітворою находиться, що часом доведеться говорити до дітвори по-хлопськи, бо панської мови діте не розуміють. Як дивно добуваються слова з її уст... як боїться, щоб порох крейди не забрукав руркованих (закучерявлених) блакитних фальбанок (оборок). Ні! Це місце не для неї. Тут треба забути про фальбанки та коронки, а стати до праці; пам'ятати про кожну дитину, про все пам'ятати, щоб не ломити, не затемнювати, а підносити душу дитини до світла, тут терпеливості треба, щоб ту дрібноту навчити читати, писати, думати, показати, як тримати писальце; тут треба часто дитину зацитькати, заспокоїти, заговорити, помогти вбратися. Але вона, та учителька з мусу, мала тільки проклін для їх матерей: чому в першій купелі не потопили їх? Чому повиростали на її муку?

Товариші за порадою панни Мані написали до заряду школи, що в моїй клясі є азиль для всіх збиточників, що я всі діти виправдую, гуртую для невідомих цілей. Але управитель дожидав тільки кінця року і на таке письмо нічого не відповідав. Та, на жаль, — управитель не відповів також на моє зажалення: не заборонив знущатися над дітворою моєї кляси ні взагалі бити дітей в їх клясах. В школі запанувала анархія та право сильнішого. Моє чуття бунтується, коли бачу, що дитину карається нагайкою. Я рада б виховувати дітвору без бука і взагалі без кар. Хай привикають до того, що в житті треба сповняти обов'язки без кар. Не убивати карою в дитині сорому й гідності людини... Хтось уже казав про це: боги, щоб гординю людини зменшити, сотворили нагайку. Гордий пан землі, високий дух, що знає закони зір, нічим не є так понижений, як нагайкою.

Досі я тут не була в такій немилій ситуації, щоб була змушена сказати дитині прикре слово, а не те щоб дитину бити.

Пізнання індивідуальності дитини, не жадання того, що над її сили; заохота, зацікавлення, нагорода — ось і цілий секрет в осягненні гарних успіхів у навчанні.

Нема дітей злих.

Товариші стала нападати на моїх учнів, як бджоли на бджоли з іншого вулика... Де котре попаде їм у руки, б'ють та лають:

— Виростаєте на розбишак - гайдамаків; ваша пані не має костура на вас; возьмемо ми вас у руки.

Не можу лишити на перервах дітвори самої ні на хвилину без опіки. Ніби за якусь провину ставлять навколішки на коридорі або мотузком прив'яжуть, що не можу відшукати й позбирати всю дітвору.

В моїй клясі був дуже бідний хлопчина, каліка. Його кликали з глумом "Печінка". Тип: каліцтво тіла і жадоба знання... Приголомшений дома, голодний... Відколи я звернула на нього увагу, скоро умово розвивався. Справді Єлена Кей, що опікується діт-

ворою, мимо всього спочуття вагається, чи для добра людського роду не краще б діти каліки, хворі лишати на якому Тайгеті, нищити їх, як це практикували у Греції спартани. Та я обороняю хлопця перед нападами панів педагогів. Хто стрінув хлопця, ганьбив: "Чого ти, найдо, лазиш до школи? Не соромишся, горбачу, як ти зодягнений? Чого тут заваджаєш?" Та він, усе зляканий, маломовний, нічого не відповідав.

Недавно, на перерві в десятій годині, коли дітвора цілої школи була зібрана на площі, один із панів учителів ухопив хлопця і поставив на підвищенні, неначе на глум...

В широкій та довгій капоті — з батька чи старшого брата, в завеликих чоботях, блідий, нужденний, з виразом лиця, прикмітним усім горбатим, стоїть безборонний хлопчина. Сотки здорових, рум'яних, гарно зодягнених дітей дивляться на товариша, регочуться.

Нужда, каліцтво на глум виставлене... Контраст і те "забагато", що мене все так вражало...

Пару слів подяки панам педагогам за практичну лекцію альтруїзму і пару слів пояснення дітворі, щоб зле не розуміла панів професорів і не сміялася з бідного каліки, але вважала його за товариша, брата, закінчило ту дику сцену.

Тут саме, в школі, повинна дітвора учитися милосердя. Милосердя повинно бути більше, ніж нужда. Милосердя повинно прогнати нужду з лиця землі...

Збентежились темні — ті, що світло повинні були нести.

Діти моєї кляси від тієї години відносилися до товариша-каліки з великою ввічливістю.

XIV

Не можу зрозуміти своїх товаришів. Ті люди хіба виїмки між апостолами науки. Але чому стрічаю їх на початку своєї служби? Чи контраст ідеалу й дійсності помагає розбуджувати думки, розвивати самостійність, краще сповняти обов'язки, що для них скидаються на кару? Неможливо, щоб усюди були такі світлоносці.

Господи! Прости їм — не знають, що роблять. Суди їх діла за їхньою свідомістю. Може не такі злобні їхні серця, але брак їм самим свідомості.

Знов оживає моя туга за святими ідеалами... Не сміє доля зморозити бажання й золоті мрії моєї молодості.

Бажаю збільшити працю над собою, хочу здобути знання, щоб огненним словом не тільки освідомлювати дітей, але й таких, як вони...

Чи багато треба, щоб школа одягла й накормила кількох справді найбідніших? Хоч би з доходу вечірків, вистав, які уладжують тут учителі. Мушу їм про це в найближчому часі сказати. У зорганізованій суспільності має право одиниця жадати помочі, засобів до життя.

Чи своєю нуждою не кличе така дитина, як та придорожня запорошена цвітка — стокротка: не топчи мене, але піднеси до світла. Як сумно бачити, що ті, котрі повинні піднести ту цвітку до світла, догори, власне, топчуть її; не рятують, але ще глибше в болото тручають, принижують. Дитина, може, розумом ще й не збагнула, але інстинктом відчула кривду. І звірина чує, хто її гладить, а хто побиває. Сьогодні дитина не скаже вам того словами, але коли виросте, пригадає — злочином.

Використовую кожну нагоду у своїй клясі, як і при годинах робіт в інших клясах, щоб та пригода з горбатим хлопцем розбудила в дітях спочуття для людської недолі. Кожна людина має, крім самолюбства, вроджений альтруїм; впливи окруження і виховання причиняються до розвою еґоїзму або альтруїзму.

Малий, незручний, несмілий хлопець-калика, що не вміє сказати слова оборони, то не ідіот. Погляньте з глибшою увагою на його сумне лице, задумані очі; він навчить вас думати. Це не ідіотизм, це нужда.

Дайте дитині їсти, заспокійте перші потреби, і розбудиться душа дитини. Цілі дні проводить з чорним сухарем, а лишене без освіти на що виросте: на діда чи на розбишаку?

Таке нетактовне поступування учителів може хіба вбити зародок альтруїстичного чуття в серцях дітвори, окруженої морем темноти, грубості, нужди. Я б хотіла бачити людей, згуртованих в якомусь товаристві, що зветься "Харітас". Ліґу доброти створити хотіла б...

Дістаю від дітей багато гарних городових цвітів, що тепер весною розцвітають: фіялки,

нарциси, а далі вже і бози, півонії. І горбатий хлопчик рад би виявити вдяку пані учительці; та звідки цвітів дістати йому, дитині бідної комірниці, зарібниці? Городів немає, а спромоги піти на луги, в ліс також немає. Однак щоднини приносить мені цвіти, на які інші діти не дивляться; приносить стокротки, морончики, що ростуть на оболонні біля хати, де мешкає, і при дорозі, якою йде до школи.

Пилом вулиці вони покриті, сірою конопляною ниточкою пов'язані. Я за кожну в'язаночку дякую йому, ніколи не лишаю її на шкільному столі ані не викидаю. Коли дівчатка відносять до мого дому гарні китички гвоздиків чи рож, я сама беру кілька морончиків, пов'язаних сірою ниткою. Придорожні запорошені стокротки з пелюстками неначе окровавленими, жертвовані в доказ дяки... Що ж більше могла дитина здобути? Вони говорять про його серце більше, ніж букет беззапашних камелій, на дротах штучно уложений. І ця дитина подібна до того найбіднішого світу . . .

Худа, бліда дитина дивиться в ситі обличчя, а все ж не воно повинно соромитися своєї нужди, але ситі громадяни, педагоги, що уладили "видовище", демонстрацію. Здається, житиме в моїй пам'яті все і та сіра порошина,, атом людства, і ті учителі . . .

А стокротки, морончики? Чи справді ті цвіти мені милі? З часом стали наймилішими, стали символом. Між усіма ростинами народ стокроток — найдрібний, але його живучість велика. Перебувають хуртовини і морози, цвітуть майже цілий рік. Окрайчики пелюстків у пуп'янках уже окровавлені в боротьбі за існування, подібно тривають, покривають широкі простори оболоння . . .

Дорогі моєму серцю квіти тепер заєдно у флаконі на крайчику столика, при котрім працюю.

Від весни мешкаю в домі біля церкви, в затишній вулиці. Зараз близько оболоння, річка і міст, стежка поміж корчі тернини вгору; де в лісі самітна капличка святої Покрови. Манить мене те тихе чарівне місце, де не стрічаю нікого, та небагато лишається мені часу на думки на самоті.

Хочу пізнати хати, де живуть мої учениці та учні, хочу знати, в якому окруженні й гаразді живуть діти. Чи моє слово поради не причинилось би до кращого життя хоч би такої бідноти, як горбатий Івась . . .

Поволі познайомлююся з мешканцями Оболоння і Заріччя. Відтак пізнаю Загатник і Замлиння. Замлиння найгарніша частина міста, як село; велика лука Козакевичів простягається аж до дороги, при котрій стоїть наша школа.

Між нашими є тут родини німців - євангеликів, навіть одну доріжку називають Hohlweg (Угловина, міжгір'я).

Доми й обійстя колоністів - німців удержувані гігієнічно. Дітвора чисто одягнена і добре відживлена. Між старшими і дітьми бачу національну свідомість.

Діти говорять по-німецьки; нашу мову розуміють, і можна з ними розмовитися. А коли я питала дитину в клясі, чому при молитві не хреститься, вона гордо сказала: "Я ані русин, ані поляк, я німець - євангелик".

Родичі і діти тих родин відносяться до мене з довір'ям і симпатією; здається, задля мого німецького "названия", а також тому, що розумію їхню бесіду і нею говорю. Німки оцінюють також те, що вчу дівчат ручних робіт: вишивання, роблення цвітів і т. п. Досі в тутешній школі не вчилися дівчата ручних робіт. (Далі буде)

Відділ ім. Лесі Українки
в Брентфорд, Онт.

сердечно вітає

ЦЕНТРАЛЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ, ЧЛЕНСТВО ПО ВІДДІЛАХ і РЕДАКЦІЮ „ПРОМЕНЯ".

Бажаємо найкращих успіхів і в майбутньому. Перед світлою пам'яттю піонерок-основниць низько клонимо наші голови, а тим, що дочекали цього радісного Ювілею 50-ліття організації просимо Бога, щоб дав їм здоров'я, вдоволення та многих літ.

Оксана Гриньків, голова
Анастасія Пережак, секр.

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

В днях 29 жовтня до 2-го листопада минулого року Відділ Культурних Програм Провідництва, в порозумінню з Калгарським університетом, а радше його відділом Школи Красного Мистецтва в Бенф, Алта., влаштував у цій, надзвичайно гірській прекрасній місцевості, семінарні курси провідництва обслуговування музеїв і мистецьких ґалерій для заінтересованих осіб ділянки мистецтва, і які вже мають до діла з такими подібними працями в колі нашого українського культурного життя.

Пані Сесілія Качковська, як член дирекції Музею Українського Мистецтва і Культури Союзу Українок брала участь у цьому семінарі, і яка репрезентувала головний Музей Союзу Українок міста Саскатуну. Подорож і всі видатки були оплачені Канада Кавнсил.

На тих коротких курсах обговорювано справи різних проєктів, методи різних видів плянування та практичних застосувань активної праці в ділянці мистецьких вистав. Ця остання точка була чи не найбільше обговорювана, як головний підмет із ділянки активности мандрівних мистецьких виставок, які відбуваються у різних місцевостях, а навіть мандрують від моря до моря. Учасники семінару познайомились із модерною системою праці, та при тому вивчали про різні розположення в ґалерії в мініятюрному виді, яка служила учасникам для практичних занять. На закінчення семінару учасники також ознайомились із справами бюджетування фінансових засобів, які мають також важливе значення в ділянці організувань різних виставок мистецтва та живопису.

Другий семінар влаштований цією самою, повище згаданою установою, відбувся також в Бенф у цій самій Школі Красного Мистецтва, від 12—16-го листопада 1975. В цьому другому семінарі взяла участь пані Леся Николайчук з Саскатуну, яка також репрезентувала наш Музей Українського Мистецтва і Культури Союзу Українок і якій "Канада Кавнсил" та Школа Красного Мистецтва (Живопису) уділили свої дотації на ту ціль. На цьому курсі були виклади відносно різних публікацій, а другий розділ знову відносився до різних фундацій та дотацій, які мають до діла із монетарними програмами музеїв. Всі учасники вивчали різнородність публікацій, програми редаґувань як також проблеми бюджетування і продажу чи поширення тих публікацій серед загального суспільства. Учасники запізнались також із системою Звуково-Наочного навчання та брали участь в дискусіях відносно практичного застосування тих програм.

Такі цінні програми та інформації можуть бути придатні для програм і ділянок праці при Музеї Української Культури і Мистецтва Союзу Українок.

Очевидно, що паням Сесілії Качковській та Лесі Николайчук належиться щира подяка від нашого загалу, що вони найшли час та охоту брати участь у тих важливих семінарах, які є також і неменше важливі й для нашого головного Музею і його філій в інших провінціях Канади. **З. Орест**

ПОЖЕРТВИ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Д-р Л. і пані Фарина — Всі з Едмонтону	$100.00
Василь Косташ	100.00
П-во Іван Ґреґорі	100.00
Глорія Фербей	100.00
П-во Н. Панчишин	20.00
Пані Н. Боднар	70.00
Ґрейс Смит	50.00
Іванна Дженис	25.00
Василина Бойко	25.00
Марія Музика — Вегревил, Алта. (в пам'ять о. В. Сенишина)	50.00
Анна Боєчко — Редвей, Алта.	20.00
Лелія Метрук — Всі з Ванкуверу	100.00
Михайло Романюк (в пам'ять дружини Марії)	100.00
Василина Москал	50.00

Добр. Катерина Бублик	25.00
Іванна Бродій	5.00
Юлія Курилюк	6.00
Марія Гавричок	5.00
Олена Дзюбенко	10.00
Відділ ім. Лесі Українки	105.00
Анна Бойчук	50.00
Василина Гоменюк	2.00
Марія Куцин	2.00
Ольга Гавришок	5.00
Павліна Клюкевич	60.00
Марія Колодніцькі	10.00
Ксеня Громик	20.00
Марія Вакалюк	25.00
Іванна Твердун	40.00

Всі з Сурей, Б. К.

о. П. Блажук	5.00
Гелен Парасій	5.00
Марія: Сорока	10.00
Нелі Боярчук	5.00
Марія Сташин	2.00
Йосефіна Коропатніцька	5.00
Відділ ім. Софії Русової — Торонто	250.00
Відділ ім. Лесі Українки — Фом Лейк, Саск.	15.00
Єлисавета Лабюк — Канора, Саск.	50.00
Єлисавета Кріпка — Мічам, Саск.	20.00
Марія Ковальчук — Вінніпеґ, Ман.	20.00
Андрій Бабчинський — Гефорд, Саск.	30.00
Марія Павлик — Гефорд, Саск.	30.00
Анна Турченяк — Гефорд, Саск.	50.00
Відділ ім. М. Маркович — Канора, Саск.	15.00
Федір і Оля Андрущаки — Саскатун, Саск.	25.00

У ПАМ'ЯТЬ ПАВЛА ТКАЧУКА:

П-во Ф. Андрущаки — Саскатун, Саск.	25.00
П-во І. Ґреґорі — Всі з Едмонтону	20.00
П-во В. Косташ	10.00
Пані Параня Саламандик	5.00
П-во Ф. Ганочко	25.00
Наталка Мельничук	10.00
Ліліян Івасюк	10.00
Анна Данилович	20.00
Софія Василишин	25.00
Марія Сулима	10.00
Анастасія Шемелюк	25.00
Софія Саламандюк	5.00
Володимир Саламандюк	25.00
Боб Ґреґорі — Веґревил, Алта	5.00
Маршал Ґреґорі — Форт Нелсон, Б. К.	5.00
Панна Оля Саламандик — Оттава, Онт.	5.00
П-во І. Годфрей — Етобіко, Онт.	5.00
П-во Г. Ирвин — Ісліңгтон, Онт.	5.00
П во І. Симондс — Гантсвіл, Тексас	5.00
Віра Федорук — Веґревил, Алта.	25.00
П-во П. А. Кондра — Вінніпеґ, Ман.	10.00
Відділ Т.У.С. — Саскатун, Саск	2500
П-во Михайло Бойчуки — Всі з Саскатуну	35.00
Іван Магус	15.00
Розина Драґан	35.00
П-во Н. Гавриш	5.00
Марія Мадюк	25.00
П-во В. Бурьяник	25.00
О. Н. Лазарович	5.00
Пан Михайло Пігач	15.00
Пані А. Білак	10.00
П-во Алберт Качковські	25.00
П-во Роман Стратійчуки	10.00
Н. Н. на поминальнім обіді	25.00

За Раду Музейної Фундації

С. Стратійчук

Дальші пожертви просимо слати на адресу:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND
1240 Temperance St.
Saskatoon, Sask. Canada S7N 0R1

ЯВОРІВСЬКІ МАЛЬОВАНІ СКРИНІ

У розвиткові сучасного українського народного декоративного мистецтва, як останнім часом неодноразово підкреслюється фаховою літературою, важливу ролю відіграє творче використання старожитних традицій народного мистецтва. Деякі види давнього українського народного мистецтва в ці десятиліття нашими мистецтвознавцями дещо вивчені (це — кераміка, скло, килимарство, вишивка, різьблення на дереві).

Цікавим видом давнього народного мистецтва є українські народні меблі, а особливо с к р и н і. Вони протягом тривалого часу були необхідним атрибутом селянського побуту й відображали їхні естетичні уподобання. Хоч у різних регіонах України скрині мають надзвичайно привабливі різноманітні форми та різнородне прикрашення, і, безперечно, є витворами мистецькими, — досі все-таки майже ніхто у нас не спромігся зайнятися їх дослідженням. Сьогодні стало вже досить важко вивчати народні скрині, бо, по-перше, вони давненько "вийшли з моди" і в більшості, власне, понищені як нікому не потрібні; по-друге, невеликі колекції народних скринь, що зберігаються у музеях не можуть, як не шкода, дати повного уявлення про різноманітність їхніх форм і багатства прикрашень. Певна кількість скринь лишається ще у хатах селян, які й досі вживають їх для зберігання зерна, муки, крупи і т. ін., а лише зрідка переховується ще в них одяг, тканини, стрічки, намиста і т. п. Такі місця зберігання народних скринь треба б якнайскоріше дослідити, бо вони й там не в пошані і є велика загроза їх-

нього псування й знищення, як старих і непотрібних речей.

Українські скрині були поширені по всій території України, мали різноманітну будову і вигляд, які значною мірою залежали від ужиткового призначення та прийнятих традиційних форм у даній околиці, надійно зберігали людський одяг від псування й дочасного старіння.

На всіх землях України побутували два основних типи народних скринь. Перший тип, що був поширений майже по всій рівнинній території українських земель, має плоске віко. Другий тип скринь, з двосхилим віком, у вигляді дашка, своєю формою нагадує античні саркофаги та гробницю київського князя Ярослава Мудрого; цей тип був поширений серед населення Карпат — на Гуцульщині, Бойківщині, Лемківщині й Закарпатті.

У деяких районах Київщини, Чернігівщини, Харківщини, Полтавщини, Дніпропетровщини, Херсонщини й Поділля скрині з плоским віком прикрашувалися мальованим різнокольоровим рослинним орнаментом або монохромними фарбами. Іноді ці скрині обковувалися ще різнопрофільними металевими окуттями. На Поділлі переважали немальовані скрині, але прикрашені металевими окуттями різноманітних профілів і називалися там к о в а н и м и. Про такі скрині часто згадується в народних піснях, як, наприклад, у старовинній колядці:

У тебе скрині все кованії,
У них червонці не рахованії.

Жителі гірських районів Гуцульщини, Бойківщини, Лемківщини і Закарпаття свої скрині прикрашували в основному плоским різьбленням або випалюванням. Лишень у деяких околицях цих районів вони покривалися монохромною фарбою коричневого кольору, а потім прикрашувались ще плоским різьбленням геометричних узорів і часом розмальовувались деякі частини цих узорів синьою, зеленою та жовтою фарбами.

Серед українських народних меблів скриня займала особливе місце та й виділялася з-поміж них величиною, формою і прикрашенням. У побуті вона служила в основному для зберігання дорогоцінностей сім'ї, а іноді використовувалася і як стіл. З огляду на її пряме призначення — зберігати святковий одяг, килими, верети, полотна, стрічки, важливі документи, листи та гроші — скриня була одиноким народним меблем, який закривався на замок, про що й згадується у старовинній народній коломийці:

Ой ковалю, ковалику, ковалику Гриню,
Зроби мені колодочку замикати скриню.

В українському народному весіллі скриня відігравала велику ролю, бо вона правила за основний "рухомий маєток" молодої. Коли дівчина виходила заміж, їй обов'язково давали батьки у віно чи придане скриню, про яку й згадують весільні пісні:

Вз'ївсь постіль, вз'ївсь скринку,
Наймилійшу дитинку.

Або:

Приїдь, матінойко,
Привези ми скринойку,
А в скринойці хустойки,
Вишиті запасойки.

Яворівські народні столярі з давніх часів займалися виготовленням із соснових та липових дошок скринь і виробили для них специфічну форму та своєрідні засоби прикрашування. Більшість скринь вони виготовляли із соснових дошок, бо в них була деяка кількість живиці, запах якої є вбивчим для молі, через це вона там не множиться й не псує одягу. Скрині із соснових дошок завжди розмальовувалися, а з липових — мали природній колір дерева.

Усі яворівські скрині мають форму паралелепіпеда, в якому важливу ролю відіграє відношення довжини до висоти й ширини. Висота усієї скрині залежала від висоти підніжок і коліс - кочел. Передній і задній боки, причолки, віко і дно скрині сполучалися між собою цинками, які міцно зв'язували усі частини в одну стійку цілість. Підставою для скрині служили підніжки, які мали 18—20 см висоти, були сполучені між собою півперечками й задніми підніжками були проведені дерев'яні осі, на яких уміщувалися колеса-кочела, вирізані з одної дошки. Боки, віко і дно скрині виготовлялись з двох або трьох склеєних дошок. Бічні сторони віка закріплялися вузькими листвами — філістрами, а задній бік скрині сполучався з віком залізними завісами в той спосіб, що одна частина завісів прикріплялася до зовнішнього сторони заднього боку скрині, а друга — до внутрішньої сторони віка.

Яворівські скрині місцеві слюсарі обковували при покупцеві — просто на базарах, під час продажу. Тут же вставляли до скринь замки та прикріплювали довкіл дірки для ключа — металеве окуття шильдик, який був невибагливо профільований.

Одинокою прикрасою силуету яворівських скринь є різноманітні профілювання підніжків. Передні підніжки мають, звичайно, різнорідніший профіль вирізів, а задні переважно втиналися скісно. Майже кожен столяр має своєрідну форму профілювання підніжків скрині, що й становить основну прикмету, за якою можна визначити майстрів тієї чи тієї скрині.

Колеса (кочела) мають, як правило, 14—16 см в діяметрі і так вмонтовані у підніжках, що одна третина їх виходить поза нижню частину підніжок. Вони підвищують скриню на 5—6 см, що удогіднювало складання у ній речей та полегшувало пересування її з одного місця на інше.

Підніжки і кочела підвищують скриню, буває, аж на чверть її висоти, роблять її наряднішою та пристосовують до "виконання" функцій столу.

Всередині скрині, праворуч, — невеликий, на 10 см ширини і 12 см висоти, прискринок, у якому зберігали намиста (куралі), стяжки, гроші та інші дорогоцінні вироби; прискринок закривався нераз на таємні дерев'яні засувки.

Залежно від величини, яворівські скрині називаються: нулька, першого і другого карбу. Назви ці походять ще з давніх часів, коли столяри не мали метрів, а визначали розміри скринь жердиною, на якій карбами зазначені різні величини. Скриня нулька має довжину на цілу жердину, цебто близько 125см і не позначалася жодним карбом. Ширина цієї скрині 70 см, а глибина 65 см. Скриня першого карбу має довжину, що визначається першим карбом жердини і дорівнює 115 см. Ширина її 65 см, глибина 60 см. Скриня другого карбу має довжину, що вимірюється другим карбом жердини і становить 100 см. Ширина її дорівнює 60 см, а глибина 55 см.

Щораз менші розміри давали можливість складати три скрині одна в одну — в бунти, що уможливлювало столярам возити на ярмарок по 15—20 скринь на одному возі.

Усі вертикальні грані яворівськи скринь сполучаються на цинки, що дає їм велику

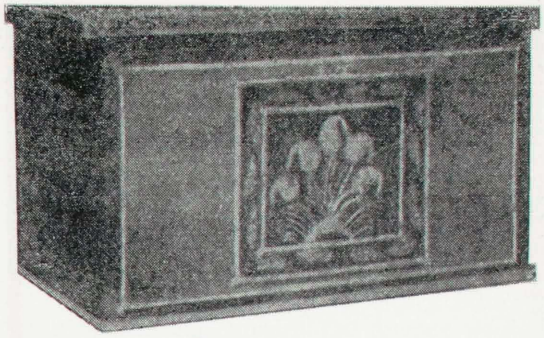

Яворівська скриня

стійкість і витривалість. Дно скрині виступає до 1.5—2 см на передньому і причілкових боках, і цей виступ творить так звану фазу, яка відділяє властиву скриню від підніжок та відповідає такому ж виступові фалістви на віку.

Після столярного виготовлення скрині розпочинається підготовка до її малювання. Усі ямки — задирки на поверхні скрині заповнюють — кітують спеціяльною замазкою — кітом, яку виготовляють із клею, змішаного з дерев'яними опилками — трачиною. Пізніше чистять усі боки скрині, крім дна і заднью стінки, скребками чи — пізніше — наждачним папером.

Яворівські скрині розмальовують, звичайно, жінки столярів, лише в поодиноких випадках малюнки наносять самі майстри. Майже кожен вид орнаментальних мотивів на скринях виконується окремими кисточками — пензлями. Широкі пензлі виготовляють з кінського волосіння або з свинячої щетини, вузькі — з коров'ячої або котячої шерсті. Малюють передусім передній бік і віко скрині, а причілки лише окантовують фарбами й фляндрують, подібно як і передні підніжки, — причому орнаментальна композиція переднього боку завжди повторюється на віку. Малювання скрині розпочинають від нанесення ґрунту жовтою або зеленою клеєвими фарбами, виготовленими з ягід рослини шатлак з домішкою невеликої кількості соди. Після вистигання цього вивару покривають ним усю скриню раз або двічі. Потім обтягають краї усіх боків широкими смугами (4—6 см) коричневого кольору — кренгелькою.

Подальшим етапом малювання є фляндрування причілків і деяких частин віка та переднього боку скрині коричневою фарбою — мінією, це робиться при допомозі спеціяльно-

(продовження на ст. 12)

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

повідомляє своїх членок та все українське громадянство, що
дня 15 червня 1976 року упокоїлася
в Бозі

бл. п. добр. Ольга Савчук

піонерка громадського руху в Канаді, одна з оснувательок Союзу Українок Канади і його урядниця в першій центральній управі, бувша питомка Інституту П. Могили в Саскатуні, любляча мати і дружина протопр. о. д-ра С. В. Савчука.

О. Д-рові С. В. Савчукові і родині висловлюємо глибоке співчуття.

Анастасія Шемелюк, голова
Стефанія Пауш, секретарка

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці у Вінніпеґу кладе китицю нев'янучих квітів на свіжу могилу дорогої добр. Ольги Савчук, одної з основоположниць нашого відділу, почесної членки і заслуженої громадянки, в її світлу пам'ять сзладаємо дар — $10.00 на журнал „Промінь".

Отцеві д-рові С. В. Савчукові і родині висловлюємо співчуття.

За відділ — Соня Бейзик, голова

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої і незабутньої Добродійки Ольги Савчук, провідної і заслуженої членки Союзу Українок Канади, дружини о. д-ра С. В. Савчука, яка упокоїлась 14 червня 1976 року у Вінніпеґу, в її світлу пам'ять складаю дар — $10.00 на журнал „Промінь".

Родині Покійної висловлюю найщиріші співчуття.

Саверина Закус, Вінніпеґ

— — — — —

Китицю нев'янучих квітів кладу на свіжу могилу дорогої Добродійки Ольги Савчук, довголітньої провідниці-громадянки, заслуженої членки Союзу Українок Канади, яка так раптово відійшла у Вічність 14 червня 1976 року у Вінніпеґу, в її світлу пам'ять складаю дар — $10.00 на журнал „Промінь".

Висловлюю найглибші співчуття о. д-рові С. В. Савчукові, дітям і дальшій родині.

Марія Марко, Вінніпеґ

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу дорогої всіма улюбленої бл. п. добр. Ольги Савчук, дружини всім знаного о. д-ра С. В. Савчука у Вінніпезі, яка упокоїлась 14 червня 1976 р. Спочивай, дорога Сестро, по своїм трудолюбивім життю для добра українського жіноцтва і народу взагалі.

Складаючи квіти, висилаємо $25.00 на журнал „Промінь" у світлу пам'ять Покійної.

Отцеві д-рові С. В. Савчуку і родині висловлюємо глибоке співчуття.

За відділ Союзу Українок ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні
Марія Гарбус, реф. „Променя"
Ольга Андрущак, голова

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого мужа, батька і зятя, бл. б. Івана Марущака, який відійшов від нас у трагічнім випадку 1 липня 1956 року, замість квітів на нев'янучий вінок складаємо $20.00 на журнал „Промінь". Покійному хай буде земля легкою.

Дружина Вікторія, син Тарас Марущак і теща К. Баюс, Гамільтон, Онт.

ЯВОРІВСЬКІ СКРИНІ

го дерев'яного приряду-фляндрачки, який мав вигляд гребінця з широкими зубцями.

Після просушування накладених фарб, приступають до малювання квітів. Основну площу віка і переднього боку розділяють на одно або два менші прямокутні чи квадратові поля (кватири, вікна), розмальовують їх зеленою фарбою, що стає фоном для центральних мотивів. У цих кватирах найперше малюють основний мотив у вигляді вазонка чи віночка, а пізніше "виводять" другорядні мотири у вигляді гилячок, цяпочок і т. п. Усі розмальовані площі обводять вузькими білими лініями, які дають чіткий розподіл загальної площі на менші декоративні поля. Кожний вид орнаментальних мотивів малюють окремими пензлями на всіх декоративних площах послідовно, що дає можливість справним малярам за 1—2 години розмалювати усю скриню.

Такий порівняно стислий час розмалювання однієї скрині можна пояснити ще й тим, що малярі не створюють кожний раз нові орнаментальні мотиви, ані нове їхнє композиційне розміщення, відтворюють, з незначними відхиленнями, знані їм давно мотиви й композиції.

(„Народна творчість і етнографія")

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

Проголосивши ювілейний рік 50-ліття Союзу Українок Канади, центральна управа в Едмонтоні заплянувала ряд нових проєктів та їх конкретно реалізує. В цілій організації відчувається святочний настрій, зацікавлення, вкладаються нові ділянки роботи.

Згідно з плянами центральної управи відділи почали надсилати до журнала "Промінь" ювілейні привітання разом з дарами на журнал, які йдуть на фінансове скріплення "Променя". Такі привітання журнал буде поміщувати на своїх сторінках впродовж цього і наступного року.

В Едмонтоні Централя Союзу докінчує працю над виданням збірника про українську культуру в англійській мові "Українська Канадіяна", приймає замовлення. В канцелярії Союзу, яка приміщується в Інституті Св. Івана, йде постійна праця.

Голова Союзу Українок Канади пані Анастасія Шемелюк закінчила організаційну поїздку по відділах у Бріт. Колюмбії. В цій подорожі їй товаришила голова Пров. Екзекутиви пані Люба Шевчук. Голова Союзу винесла найкращі враження зі свого побуту у відділах Б. К. Особливо замітним було те, що членство звертає тепер більше уваги на освітню ділянку та цікавиться подіями в Україні. Такий зв'язок між членством і проводом організації є дуже важливий для дальшої праці.

Дня 27 травня, вечером, відбулась в Едмонтоні, в одному з готелів святочна вечеря і зустріч центральної управи з редак. Н. Когуською. На цій же зустрічі відбулось засідання, на якім обговорено ряд проєктів: 1. Опрацювання й видання потрібного для членства довідника з ділянок українознавства; 2. Заплянованo програму святкувань 50-ліття Союзу Українок Канади по всіх відділах і 3. Накреслено проєкт ювілейного З'їзду, який має відбутись у Саскатуні наступного року.

Багато часу присвячено праці Музейного Комітету в Саскатуні та курсам народного мистецтва в Бенфі.

Обговорено біжучу підготовку до участи Союзу Українок в надходячій Річній Конвенції Канадійської Національної Жіночої Ради у Ванкувері, на яку поїде голова Анастасія Шемелюк та візьмуть участь інших 5 представниць.

В тім самім часі відбувається у Ванкувері черговий Конґрес Міжнародньої Жіночої Ради, на якім будуть присутні з українок Галя Гнатишин з Саскатуну, як заступниця голови Міжнародньої Ради і Галина Мельник з Монтреалу як заст. голови Канадійської Національної Жіночої Ради.

— — —

В днях 4 і 5 червня відбулась у Вінніпегу, в приміщенні Колегії Св. Андрея конференція представників складових організацій СУС. Союз Українок Канади репрезентувала голова, пані Анастасія Шемелюк з Едмонтону, яка поділилась плянами та проєктами праці організації в системі СУС.

ПРИВІТ

Управа Відділу ім. О. Кобилянської в Валей-Сурей із своїми членками, цим своїм щирим привітом висловлюють найкращі побажання, з нагоди півстоліття творчої і корисної праці, на культурно-національній і освітній ниві, яку Союз Українок Канади вложив своєю всежертвенною і невтомною працею в розбудові українського громадського життя для добра Рідної Церкви й Українського Народу на вільній Канадійській землі.

Бажаємо якнайкращих успіхів у корисній праці і на друге півстоліття. Щасти Вам, Боже!

За УПРАВУ ВІДДІЛУ

Марія Антонішка, голова
Добр. Параскевія Блажук, секретарка

ПОВІДОМЛЕННЯ

Наступне число журнала вийде аж на початку вересня за серпень - вересень. Маємо один місяць передишки для працівників. Всю пошту, як матеріяли до журнала, передплати та інше просимо надсилати як і раніше, тим більше, що це наш ювілейний рік, в якім сподіваємось привітів відділів та поодиноких осіб.

В редакції є ще багато організаційних матеріялів, які будуть поміщені у свій час — річні звіти, громадська хроніка та інше. Хочемо дати місце кожній імпрезі, одначе, деякі є дуже довгі.

Всім нашим читачам бажаємо приємних вакацій. *Редакція й Адміністрація*

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У десяту річницю смерти мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Франка Дяковського, який упокоївся дня 8 червня 1966 року, замість квітів на його могилу засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Теофіля Д. Лиса, Ґрімзбі

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого брата, бл. п. Дмитра Котелки, який упокоївся 23 липня 1974 в м. Ошаві, у другі роковини його смерти замість квітів складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Сестра Параскевія Цалин, Ошава

— — — — —

На свіжу могилу бл. п. Петра Васильціва, який упокоївся 13 квітня 1976 року в м. Саскатуні, замість квітів складаємо на журнал „Промінь" $25.00.

Засмучені вдова Варвара Васильців, і дочки: Анна Дутчак, Галя Щерблюк і Савеля Ґриба

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. Єлени Кушнірук, яка відійшла у вічність 26 лютого 1968 року, складаю нев'янучий вінок і засилаю $6.00 на журнал „Промінь".

Дочка Агафія Равлюк, Йорктон, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. Марії Чехової, яка відійшла у вічність 30 квітня 1972 року у Тандер Бей, Онт., складаю на прес. фонд журнала „Промінь" $10.00.

Орися Лещишин, Клівленд, Огайо

— — — — —

У світлу пам'ять моєї ніколи незабутньої доні Юлії, у 28 річницю смерти складаю нев'янучий вінок і засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Мама Гафія Янішевська, Едмонтон

— — — — —

У сімнадцяту річницю смерти нашої дорогої родини — Володимира і Марусі Українець, їх дітей — Юрчика й Анни, які згинули 23 липня 1959 року; тато Юрій помер 1962 року, мама Петруня упокоїлась 1969 р., а брат Іван 1974, в їх незабутню пам'ять засилаємо $10.00 на журнал „Промінь", яким наша мама дорожила.

Сестри і дочки — Стефанія і Марія і брат Денис, Гамільтон

— — — — —

У десяту річницю бл. п. Анастасії Чумак, яка упокоїлась 22 вересня 1966 року, в пам'ять нашої дорогої і ніколи незабутньої Мами ми, дочки, складаємо замість квітів на Твою дорогу могилу $25.00 на журнал „Промінь", а пам'ять про Тебе зберігаємо в наших серцях. Хай прибрана канадійська земля буде Тобі легкою.

Твої дочки — Анна Ковбіль і Оля Чепесюк, Торонто

— — — — —

У річницю смерти нашої членки, бл. п. Марії Котик (з родини Сопотик), яка упокоїлась 26 червня 1975 року, в її світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $5.00 на журнал „Промінь", якого вона любила читати.

Від членок відділу ім. Лесі Українки у Редфілд, Саск.

У світлу пам'ять моїх дорогих родичів, бл. п. Євгенії й Івана Ґарбачевських, складаю $20.00 на прес. фонд „Променя".

Люба Гил, Ню Йорк, ЗСА.

— — — — —

У світлу пам'ять нашого мужа, батька і дідуся, бл. п. Михайла Охрей, який відійшов від нас 30 грудня, 1969 року, замість квітів у День Батька складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійному вічная пам'ять.

Дружина Анна, сини Василь і Орест з родинами, дочка Оля і родина, Ітонія, Саск.

— — — — —

У пам'ять наших дорогих родичів — мами — бл. п. Михаліни і тата — бл. п. Михайла Ортинських, замість квітів на дорогі могили засилаємо $12.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

Стефанія Ортинська і родина, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять мого дорогого чоловіка, батька і дідуся, бл. п. Івана Маковецького, який відійшов у вічність 20 липня 1974 року, засилаю $10.00 на журнал „Промінь".

Засмучена дружина Олена, діти і внуки, Четам, Онт.

— — — — —

Відділ ім. Кн. Ольги при Катедрі Св. Володимира в Торонті складає нев'янучий вінок у світлу пам'ять Прокоповича і засилає $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ ім. Кн. Ольги
Варвара Кузьменко, Торонто

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок $10.00 у пам'ять мого дорогого незабутнього мужа Василя Боярчука, який відійшов у вічність 15 червня 1973 року, залишивши нас у глибокому смутку. Спи, дорогий мужу, а в наших серцях ти все з нами.

Дружина Надія, три сини з дружинами: Богдан, Мирослав і Роман, старенький батько Клим і три онуки, Сурей, Б. К.

— — — — —

Нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої бувшої членки, бл. п. Насті Палійчук, яка упокоїлась у Норт Бетлфорд шпиталі на 68 році життя, складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Це квіти від всіх нас, членок відділу ім. Ольги Кобилянської у Виткові, Саск.

Ольга Волощук, секр.

— — — — —

У світлу пам'ять дорогого мужа, бл. п. Петра Немировського, замість китиці найкращих квітів у свято Петра і Павла складаю $5.00 на журнал „Промінь". Покійному Вічна Пам'ять.

Засмучена дружина Анна Немировська, Брентфорд, Онт.

— — — — —

На свіжу могилу нашої дорогої членки, бл. п. Софії Бабюк, яка упокоїлась 19 травня 1976 року, відділ Союзу Українок ім. Наталії Кобринської у Вілінгдон складає нев'янучий вінок і засилає $10.00 на журнал „Промінь".

За відділ ім. Н. Кобринської у Вілігдон, Альберта
Єлена Лучак

IHOR KORDIUK ART EXHIBITION

Ukrainian-Canadian Art Foundation which has been recently bestowed (November 1975) to the Toronto community by the well-known citizens and businessmen, Mr. and Mrs. Michael Shafraniuk, proved its founders concern as well as then insistance on the importance of culture to the people and their personal view that fine arts are of a *crucial* importance to the *national development.*

Present exhibit at the Gallery features the art of Ihor Kordiuk and manifests the Gallery's resolution to serve to the public as a catalyst by presenting to them worthwhile (and *living)* elements and trends of the contemporary scene in the art world of today.

The works of Ihor Kordiuk are strange artistic images which spring from an ancient and versatile cultural soil.

The artist Ihor Kordiuk was born in Germany, Province of Bavaria, which is one of the most beautiful countries of Europe, endowed by old traditionsland by many medieval monuments.

Thus, the artist had since his earliest years an abundant visual experience in art.

His young imagination has been further fertilized by his Ukrainian background and by the influence of the old ancestral culture of his forefathers during his formative years.

Because of his natural bent towards poetry and magic he, as a boy, became immersed in fairy-tales interwoven with mythical figures from primeval culture and art of the Steppes. He was enchanted by the simplicity of the centuries — old mysterious monuments in stones, the so-called steppen-maidens, as well as by the excavated trypilian artifacts. He took pleasure in spirit of this ancient culture, marked by a willy expressiveness and imagination.

So it happens, that a long gone-by world in which wonders and force sprouted from one and the same ancient root can be sensed in his elementary pictorial forms, his primeval images on canvass.

The union of mystical Slavic imagery with almost classical clarity of the controlled line and shape results in a unique and fascinating synthesis in his art. The phenomenon of an artist stimulated by the various cultural influences that brings about a fusion of seemingly polar opposites — the elements of the soft colour and texture with the clear singing line that reflects the animated play of the dynamic eternally changing world *is* a peculiar and most distinguishing quality of Ihor Kordiuk's work.

Above all his art appears to be a poetic pictorial manifestation of a life spiritualized and simplified, on simultaneously gay and serious nourished by a spontaneous imagination. It aims to lead to spirituality and to a mystical reality.

In his essay on creative process in his art the artist expresses his hate of artifice, imitation, stale routine and virtuosity of academic art.

His merry, light-hearted precut shapes may be expressive of his revolt against such an art. In their clarity and rhythmicality the problems of form and content are merging.

Some of them (e. g. "Pastorale in Black," "Balamce," "Divided Forms") are almost pictorial meditations recording the artist's inner absorption and his turning away from the litter of our time, senseless turmoil, confusion and futility.

On the other hand his "Sonata pathetic" reflects the artist's preoccupation with eternal transformations and constant change, the dynamic principle in nature. However the dominant interest of his present output seems to belong to "Scythes" — a series of some irrational figurative images and strange symbols alluding to the primordial universe and man, at the same time innocent, frolicsome, bright-colonial and gay.

These rather spontaneous creations are full of witty associations, distinguished by their fluid ,softy undulating line, expressing some mysterious primal sense through symbols that have many meanings.

The organic forms are flowing from the depths of the irrational by means of his fantastic configurations.

These paintings with their relief — like character, earthy colours and stone — like textures preserve a very personal character of the painter's art.

The ambivalence between the relief — like look of the textured colour — surfaces and the

actual flat shapes of diffused paint against the white background lend to them a feeling of an extra — ordinary purity and a sense of an expressive power.

The impression of freshness of his images is no doubt due to the artist's approach which is intuitive and spontaneous.

From his own statements about his creative process we may infer, that he works in harmony with his feelings, his intuition and with agreement with the judgment of his eye, rather than according to any elaborate theories and systems.

A youthful delight which the *artist* bestowes to his playful organic creations, is one of the most prominent aspects of Ihor Kordiuk's art distinguished by the rhythmic interplay of the linear silhouettes with planes of diffused colour and subtle variation of textures.

The organic form and abstract articulation — we may — say — define I. Kordiuk's art, the elements which underline the basic directions of modern art. *Maria Ochrymovych*

ON UKRAINIAN - ENGLISH BILINGUAL SCHOOLS

by Sheila Slobodzian

By now, many people will have heard of the Ukrainian/English bilingual schools which are operating in Edmonton and fulfilling the needs of young Ukrainian students — many of whom are mixed marriages.

Officially called the "Bilingual Program", the programs are offered in Edmonton's public and separate schools. Eleven teachers and almost three hundred students are involved this year. This is almost three times the number that enrolled in the 1972-73 program. How successful is the program? Enough to have parents request evening classes of the same curriculum to keep up with their children's progress.

When I was in Edmonton I visited one of the participating schools. I was delighted and impressed by the comfort and the facility with which the Ukrainian language was being used. The teacher very rarely spoke in English and although the students in the grade one class did speak English amongst themselves, good clear accents and pronunciations were heard during their conversations in Ukrainian with the teacher. The character of the room was most inviting: Shevchenko pictures, embroidered picture frames, Ukrainian country-life scenes, wood carvings, . . .

Presently there are classes from Kindergarten to grade two. Next year a grade three program will be added. Each year a strict evaluation of the program and its successes in terms of the students' level in basic skills (reading, language, arts and mathematics) is conducted. Results are compared to the levels of achievement of other Edmontonians at corresponding grade levels.

So far, with one exception, the tests of basic skills have shown very favourable results; in some cases above average scores were recorded. In the one exceptional case, socio-economic factors attributed to a low achievement score.

If all goes well in the next year, the program will expand to the intermediate level: grade 4-6. A grant from the Secretary of State to produce a seven level primary reading series in the Ukrainian language will be ready for the Fall and this will difinitely bridge some of the missing gaps. Not only will it permit students to read at a second grade level, but it should enhance the development of the basic skills, so necessary in "selling" the program to other areas. Positive test results, availability of teaching aids and qualified teachers will permit the program to grow. Other provinces endorse a similar language policy as Alberta, allowing primary students to study all but one hour daily in a non-English/non-French language, and a decrease to 50% daily at higher grade levels.

Ms. Luba Huhlewych, a grade one teacher in the program and the president of the Edmonton chapter of the Canadian Association of Teachers of Ukrainian (C.A.T.U.), hopes to organize more teacher workshops and in-service training sessions relating to cultural development and to bilingual education. The main obstacle of the program is the lack of "qualified" and certified bilingual teachers. Each year a need for three to four teachers must be met, and each year they must, in fact be more qualified to meet the program's expansion. Another problem is the attitude of other teachers. They feel that the Ukrainian program receives extra privileges. There is a lower pupil-teacher ration at some grade levels. However, a complaint about separate

assembly and recess procedure is not valid. Press publicity from the Ukrainian community and community at large has been attracted by the unique program. It seems these factors have created jealousy among the other teachers.

If the project reaches the higher grade 4-6 level, we will see a new generation of fluently bilingual Ukrainian Canadians who "have never walked the Steppes." Thereafter, Ukrainian literature, like English literature can occupy the curriculum to replace the elementary conversational language courses now being offered at the secondary and post-secondary levels. At any rate, the devoted efforts of persons like Ms. Luba Huhlewych, Dr. Manoly Lupul (founder of the program) and of teachers and parents must be acknowledged. We must also thank the Ukrainian Professional and Businessmen's Association and other organizations for their moral and financial support.

"Student"

Відділ ім. Св. Ольги у Вернон, Б.К.
вітає
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди його 50-ліття діяльности на національно-релігійній ниві українського життя в Канаді.

Оцінюємо велику працю Союзу Українок Канади і бажаємо, щоб вона надалі йшла в тім же українськім напрямі, щоб вінчалась найкращими успіхами та щоб все українське жіноцтво увійшло в його ряди.

За УПРАВУ
Василина Кучер, голова
Катерина Лащук, секр.

У 50-ліття активної діяльности
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

щиро вітаємо Централю Союзу і всіх членок нашої організації.

Висловлюємо глибоке признання нашій редакції „Променя", піонеркам за їх великі заслуги у збереженні нашої культури та української мови.

Бажаємо дальших успіхів у майбутньому розвитку корисної праці на многі літа.

За ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
в Овкборн, Ман.

Ґеня Матієшин, голова
А. Боклашук, секр.

З нагоди ювілею 50-ліття
Союзу Українок Канади

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
у Редфілд, Саск.

сердечно вітає Центральну Управу, Провінційні Екзекутиви, редакцію „Променя" та всіх членок в Союзі Українок.

Ми горді нашими спільними здобутками, а зокрема тим, що наш відділ був одним з 7 з 1926 року, тоді околиця Витків, Саск.

Бажаємо, щоб і надалі ми всі спільно працювали для нашого народу і Канади.

ПОБАЖАННЯ

З нагоди виздоровлення пані А. Гняздовської, яка потерпіла фізичне ушкодження у нещасливім випадку через авто на переході вулиці у Вінніпегу, вітаючи її з поворотом до здоров'я і бажаючи їй кріпкого здоров'я, засилаємо $10.00 на журнал "Промінь".

Родина — добр. Ю. Мельничук, Андрій, Марія, Тарас, Богдан, Наталка — Мельничуки і пані Н. Боднар.

Дар для „Променя"

Пані Олександра Кампінська-Тацюн, довголітня членкиня Союзу Українок Канади у Тандер Бей, Онт., подарувала в користь журнала „Промінь" сто примірників своєї книжки

ВЕСІЛЬНІ ОБРЯДИ І ЗВИЧАЇ.

В цій книжці пані Тацюн, як авторка, оповідає про те, як в її рідних сторонах в Україні, в Сокальщині, відки вона родом, відбувалось весілля. Є тут подані всі обрядові форми, весільні пісні та інше.

Книжка ілюстрована деякою народньою ношею Сокальщини та іншими знімками. Весь прихід з продажі піде на журнал „Промінь". Ціна $2.00 з пересилкою.

Замовляти:

PROMIN
Box 3551, Sta. B.
Winnipeg, Man. R2W 3R4

Звернення Комісії Прав Людини СКВУ

Останніми днями міжнародні пресові аґенції подали тривожну відомість, що Валентина Мороза, українського історика, совєтська влада перевезла із Владимірської тюрми на початку травня ц. р. до відомого психіятричного інституту ім. Сербського в Москві, після того, як він вже відбув майже шість років ув'язнення.

Центральний Науково-Дослідний Інститут судової психіятрії ім. Сербського це горезвісне психіятричне заведення, при допомозі якого КҐБ вже запроторило багатьох дисидентів до "психушок", тобто до психіятричних лічниць під наглядом КҐБ. Така доля загрожує тепер Валентинові Морозові, який мав відвагу описати в своїх есеях страхіття совєтських концентраційних таборів, як також нищення української культури і народних традицій в Україні.

Валентин Мороз є загально відомий не тільки в Україні, але й у вільному світі, як символ руху опору в Україні, як відважний оборонець прав українського народу і людських прав у СССР.

Справа Валентина Мороза була предметом інтерпеляції послів у федеральному парляменті в Оттаві, а теж і конґресмени і сенатори у Вашінґтоні в США роблять старання в справі його звільнення з психіятричного інституту в Москві. Централя КУК вислала телеграму до Прем'єра П. Е. Трудо і до Міністра Закордонних Справ Канади А. МекЕкена в справі звільнення В. Мороза.

Леонід Плющ повідомив про заходи в обороні В. Мороза, які робляться у Норвегії й у Франції через Міжнародній Комітет Оборони Політв'язнів, ініціятором якого був Л. Плющ.

Валентин Мороз ніколи не був психічно хворим, є здоровою людиною незвичайно стійкого характеру і дотепер КҐБ не вдалося його зломити, тому совєтський режим вдався до найбільш жорстокого засобу — знищити психічно здорову людину, запроторенням до божевільні.

Комісія Прав Людини СКВУ звертається до всіх українців у вільному світі, піддержати старання Комісії Прав Людини і Комітетів Оборони Валентина Мороза і включитися в цю акцію. Тільки широка і негайна акція в обороні Валентина Мороза зможе причинитися до зміни його долі.

Комісія Прав Людини звертається з апелем до громадських і церковних організацій та установ, як теж до професійних і молодечих організацій, висилати телеграми до Інституту ім. Сербського в Москві й до совєтського уряду з вимогою звільнити В. Мороза, як також звертатися до голови уряду країни свого поселення з закликом стати в його обороні.

Завданням усіх українців у вільному світі є негайно змобілізувати публічну опінію в країнах нашого поселення на оборону Валентина Мороза, незламного духом символу опору в Україні і відважного оборонця людських прав.

За Комісію Прав Людини СКВУ:

Сенатор Павло Юзик — Голова

Микола Мороз — Секретар

„В своїх починах змагаймо
До добра і краси
Будьмо чисті тілом, духом
Ще чистіші від роси." (Ю. Шкрумеляк)

З пошаною й признанням підсумовуємо здобутки пройденого півстоліття **Союзу Українок Канади** й висловлюємо найщиріші побажання **Проводові й всім членкам** на майбутнє. Просимо в наших молитвах про Боже благословення для нас, щоби й в будучому дав нам віру, силу й витривалість в дальшій нашій праці для добра нашої громади в Канаді й для кращої долі нашого нескореного українського народу.

Зосібна вітаємо всіх основоположниць нашої організації, що дочекались цього ювілею, а спеціяльно побажання засилаємо для основоположниці й почесної голови нашого відділу — добродійки Леонії Слюзар.

МНОГАЯ ЛІТА ВСЕМУ ЧЛЕНСТВУ!
За СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ
В МОНТРЕАЛІ

Стефанія Кульба — голова
Галина Сенишин — кореспонд. секр.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ХТО КОГО ВОДИВ

Леся приїхала до бабуні в гості. Тут і собачка біленький підбіг. Вертить хвостом, розглядає дівчинку. Наче й не страшний звір, але ж... Зуби біліють гостро, язик висить. Та ще й головою раптом потягнувся вперед, до Лесиної ніжки.

Дівчина злякано притулилась до мами.

— Не бійся, Лесю. Білячок не кусається, — заспокоїла бабуня. — Тільки за хвіст його не бери. Він того не любить.

Обережно погладила Леся песика по спині, і він не розсердився. Навпаки, обернувсь до Лесі, ніби аж заохочував: «Погладь іще. Мені це подобається».

Страх Лесин минув. З радощів вона аж не знала, що б йому таке приємне зробити. Вирвала травички й піднесла собачці: їж, пригощайся, Білячок...

Песикові образити дівчинку не хотілося. Тому він голову відвернув лише злегка, аж ніби ніяково, ніби давав зрозуміти: «Трави я не їм. Я ж не корова і не цап. Я — песик Білячок».

Гарно було Лесі з Білячком. Вона брала його за вухо, знову гладила по спині й, не втерпівши, т а к и задовольнила свою цікавість — смикнула злегенька за хвоста. Білячок не загарчав, він тільки зиркнув посуворілим ображеним оком, наче хотів сказати: «Чемна дівчинка, а таке собі дозволяєш... На перший раз прощаю. А надалі прошу за хвоста не смикати, бо мені це неприємно».

Так і домовились.

— Мамо, — сказала Леся, — я поведу Білячка погуляти!

— Ну що ж, поведи. Тільки далеко не заходьте...

Леся зробили із стрічка повідка.

— Гайда, Білячок! — І, сміючись, повела свого друга з двору. Щоправда, водити песика виявилось не так просто. Ти його сюди, а він — туди. Ти його — до троянд. А він кудись убік — плиг! І зупинивсь, нашорошився. Бо... нора. А в норі, мабуть, хтось є, мешканець кийсь затаївся. Білячок аж приліг, носа приклав до дірки, слухає, вдихає дух, що йде з нори. Хто там є в норі, озивайся! І Лесі було б цікаво знати, але нора мовчить. Самі мурашки з неї вилазять. Білячок шкребнув лапою по норі. І далі Лесю разом з повідком потяг, повів своїми стежками.

Леся навіть незчулась, як опинилася десь у хащах, над озером. Великі квітки біліють на воді, листя плаває... Тихо, тихо. І раптом — фрр! Це Білячок випужав дику качку — сиділа зовсім близько в рогозі, спурхнула, і Білячок аж підстрибнув за нею. Але куди там: вона як ракета — була й нема!

Ще Леся дивилася потім за лелекою, що спокійно кружляв над очеретами. Загледілась, цікаво їй було. Аж гульк потім: нема Білячка!

І такий очерет без собачки став високий — наче ліс... Як втрапити звідси додому?.. І Леся в сльози: — Мамо!

А сонце пече. А очерет густий — не продерешся. І жаби он у траві плигають...

Заплутавшись, Леся мало не впала. І саме в цей час щось торкнулось голенької ніжки: Білячок! Це він вологим своїм носом торкнувсь. Шиєю об Лесю потерся... Ой як зраділа йому Леся! А Білячок... Що він тільки не виробляв! І плигав, і качався, щоб тільки розважити дівчинку.

Тепер Леся міцно вхопилася за повідок і трималась за нього, не випускаючи з рук. І так вони удвох вибралися з очеретів: Білячок попереду, Леся за ним. Білячок добре знав стежки і впевнено вів Лесю додому.

— Мамо, я скрізь-скрізь поводила Білячка, — ще здалеку стала гукати Леся, вважаючи, що це справді було так.

А мама й бабуня сміялися:

— Хто кого водив: ти його чи він тебе?

І справді: хто ж кого?

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

35-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ

Відділ Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Тройці в Вінніпегу, святкував 35-літній ювілей в середу 5 травня 1976 року в катедральній авдиторії.

Врочиста імпреза почалась молебнем — відслужив настоятель катедри, Всеч. о. Ф. Керніцький при поважнім числі присутніх.

Після відправи, всі зійшли до авдиторії, де заля була належно прибрана в святочнім настрою.

Головний стіл був розставлений колом, прибраний українською вишивкою, барвистими квітами, свічками та ювілейним тортом в формі „35".

На цім святі вшановувалось особливо основоположниць та всіх бувших голів відділу; теж вони займали місця за головним столом.

Програму відкрила голова Комітету членства, пані Анна Назаревич, яка також і керувала програмою. До вступного слова покликано голову культурно-освітнього комітету добр. Марію Керніцьку. У своїм привітальнім слові вітаючи членок Союзу та гостей, вона коротко зупинилась над зорганізуванням відділу дня 27 лютого 1941 р. Перший заряд складався із таких осіб: добр. Ольга Савчук — почесна голова, Ангелина Павлик — голова, Ольга Завісляк — заст. голови, Теодора Гаврисишин — рекорд. секретарка, Зеновія Савчук — заст. секретарки, Ольга Саранчук — фін. секретарка, Франя Паламарчук — касирка. Контрольна комісія: Емілія Стечишин, Їда Сташишин і Ярослава Бачинська. До відділу в першім році вписалось 22 членки. Голова комітету підкреслюючи важливість організаційної праці, зложила заслужене признання членкам відділу за їх взірцеву працю в день їх 35-літнього ювілейного свята.

Гостею бесідницею імпрези була Єлисавета Білич. Вона поділила свою промову на три частини. В першій, представила початки організаційного руху Союзу, з'ясовуюче фундаментальні цілі цієї організації. Пригадала в яких труднощах пробивалось і мостилось ті організаційні шляхи та над поширенням праці у відділах; але завдяки ідейности та завзяттї членства, організаційна праця з кожним роком зростала, що тепер, у році нашого півстоліття ми радіємо великими осягами, напр., здвигненням власного журнала „Промінь", та величавою збіркою музейних експонатів.

Групова знимка взята під час ювілею 35-ліття відділу ім. Лесі Українки. Перший ряд зліва направо всі бувші голови відділу: О. Завісляк, А. Павлик (перша голова), М. Юрків, К. Креп'якевич, М. Симчич, А. Сарчук; другий ряд добр. М. Керніцька — голова культ.-осв. комітету, Є. Білич — гість-промовець, Д. Гаврисишин — б. голова, М. Мандзюк — голова Пров. Екзекутиви, М. Марко — б. голова; третій ряд: Д. Кристанович і А. Вахняк — відзначені членки, А. Назаревич — голова комітету членства, С. Бейзик — голова, Г. Богонос — б. голова, Г. Бабій — заст. голови, М. Пестрак — членка комітету. Нема на знимці бувших голів — М. Залозецької, М. Масцюх, добр. О. Савчук, А. Воробець і добр. О. Філь.

В другій частині, гостя бесідниця, застановилась над працею льокального відділу ім. Лесі Українки. За 35-літної діяльности відділ зріс з 22 до 180 членок. Працюючи при Катедрі Пресв. Тройці, відділ дає всяку моральну так і матеріяльну піддержку цій релігійній установі; не забуваючи за всі інші поважні народні інституції. Відділ бере участь у всяких намічених проєктах праці організації, покладаючи велику вагу на навчання як в українській так і в недільній школі, піклується особливо молодшим відділом СУМК.

До змісту третьої частини, Є. Білич зложила членкам відділу признання за їх ідейну колосальну працю та закликала всіх жінок, а особливо молодших, приєднуватись до Союзу для осягнення кращого майбутнього.

Музейний проєкт праці СУК є важливою ділянкою організації. На цю тему коротко промовляла голова філії Мистецтва і Музею на Манітобу, пані Ангелина Павлик, представляючи різні галузі праці цієї ділянки.

Катедральний жіночий хор під проводом пані Ольги Завісляк відспівав п'ять милозвучних пісень: „Рано ранком" — Великодня пісня, „Журавлі" — стрілецька, „Рідна мати моя" — в честь Дня Матері, „Сім струн" — слова Лесі Українки, і „Гимн Союзу Українок". На фортепіяні приграваля панна Надя Шкварчук.

До програми 35-ліття відділу було прилучено і свято членства, що його відділ річно улаштовує. При цій нагоді вшановано дві членки які вложили 25 літ організаційної праці для Союзу, а саме: Анна Вахняк і Домка Кристанович. вручення грамот та

Пані М. Мандзюк, голова Пров. Екзекутиви (зправа) вручує дарунок пані Є Білич за написання історії Пров. Екзек. на Манітобу і відділу ім. Л. Українки.

Перша голова пані А. Павлик (зправа) і теперішня голова пані С. Бейзик крають ювілейний торт.

зложення признань виконала голова відділу пані Соня Бейзик.

Членка комітету членства, пані Маргарета Пестрак, представила нововписаних членок в минулім році, пані: Марію Гладюк, Домку Кристанович, Олю Фенюк, Денису Гнатюк, Марію Ґребчук, Вероньку Капкій, Єлисавету Медвий, Гафію Соколюк, Домку Тарновецьку, добр. Анастасію Міненко, добр. Марію Кравченко і добр. Анну Залєщук. Присутні прийняли нових членок привітальними оплесками.

Голова відділу пані С. Бейзик представила членку відділу, пані Єлисавету Зучкан, склавши їй признання та вручаючи дарунок (ложечку СУК) за її примірне учащання на всі збори відділу в минулому році.

Провінційна голова Союзу на Манітобу, пані Марія Мандзюк, вручила нагороду (годинник) пані Є. Білич з приводу того, що пані Білич опрацювала довідник для відділу та написала історію Провінційної Екзекутиви за минулих 25 літ для історії другого чверть століття організації.

Квіти, що прикрашували головний стіл під час ювілею подарували пані: Михальда Анонійчук і Савеля Павлик. Корсажі для основоположниць, бувших голів та гостей за головним столом подарувала пані Зеновія Крепякевич, а ювілейний торт спекла, удекорувала та подарувала пані Галина Бабій.

Кінцеве слово подяки зложила заст. голови відділу пані Галина Бабій.

Після програми подано чай з ювілейним тортом.

Є. Б.

ДЕНЬ МАТЕРІ в Смокі Лейк, Альберта

В травні 1976 р. відбувся концерт вшанування Дня Матері в Народнім Домі.

М. Рацой, культурно-освітня референтка, привітала гостей, а М. Паламарек, голова жіночого товариства, сказала вступне слово.

Концертова програма складалась з пісень, деклямацій і танків. Інструктор українських танків, М. Карп'як, з Едмонтону, приготовив танці на цю імпрезу. Реферат прочитала Л. Врайт. Маленька Донна Садова вручила квіти мамі. Кінцеве слово виголосив ієромонах Лаврентій.

По програмі членки товариства улаштували чайне прийняття. Прибуло гарне число гостей.

Всі тим, що займались програмою і чайним прийняттям щира подяка.

М. Антонюк, реф. преси

З НАГОДИ ДНЯ УРОДИН

Дня 15 травня ц. р. гурток приятелів загостив до дому пані Ванди Крап. Це був день уродин її 75-ліття. Гості вручили їй гарні квіти і корсаж.

Пані Крап подала смачну вечерю і під час неї, ми, її приятелі, піднесли тост за здоров'я нашої іменинниці та проспівали їй многая літа. Отець П. Блажук провів молитву. Ми вечеряли надворі на бальконі, а що дім пані Ванди побудований на горбі, перед нами відкривався чудовий краєвид на Фрейзер Ривер.

Під час гостинної гутірки пані А. Кравчук і пані М. Боднарчук провели збірку на журнал „Промінь", з чого $27.75, що їх склали присутні призначено на „Промінь". Жертводавцям щира подяка, а ювілятці бажаємо щастя, здоров'я і ще багато літ прожити.

Надія Боярчук, реф.

П. С.: Пані В. Крап самітня і хата, в якій вона живе є на продаж. Коли б хто з читачів плянував поселитись в околиці Сирей, має добру нагоду купити гарний дім по уміркованій ціні.

ЮВІЛЕЙ ВІДДІЛУ ІМ. КН. ОЛЬГИ

ЕДМОНТОН, АЛЬБЕРТА

В неділю 21 березня, ц. р. відділ Союзу Українок Канади ім. Кн. Ольги при Парафії Св. Архистратига Михаїла в Едмонтоні урочисто відзначив 15-річчя свого існування. Ювілейна програма почалась того дня в Церкві Св. Літургією, під час якої вірні молилися за здоров'я членок відділу, а після Літургії було відслужено Панахиду за померлих членок. Отець настоятель Іван Стус з приводу цього Ювілейного свята сказав відповідне слово.

Другу частину ювілею почала теперішня голова відділу, пані Софія Павлюк привітом, представивши перших основоположниць жіночого товариства ім. Кн. Ольги і бувших голів впродовж 15-ти років та однохвилинним вшануванням померлих членок. Основоположницями відділу були пані: Марія Попович, Анна Ольговська, Катерина Волох, Марія Зачернюк, Павліна Мицак, Марія Магега, Стелла Тацій, Зеновія Березка, Надія Жмурко, Текля Панчишин, Нелі Кухта й Софія Павлюк. Головами впродовж 15-ти років були пані: Анна Кецькало, Марія Сорохан, Надія Жмурко, Марія Зачернюк, добр. Марія Василів, Марія Попович, І. Дмитерко, Анна Звоздецька й Софія Павлюк.

Дальшу програму перебрала бувша голова відділу, пані А. Звоздецька. Жіночий хор виконав перших дві пісні „Як славний наш Господь у Сіоні" та „Сховалось сонце за горою". Гимн Союзу Українок Канади — Наталі Кобринської продеклямувала по-мистецькому основоположниця й бувша голова відділу — пані Надія Жмурко в супроводі гри на піяно, який виконував п. В. Звоздецький.

Наступною точкою було вручення живих квітів всім членкам відділу, що виконали голова відділу пані С. Павлюк і бувша голова, пані А. Звоздецька. Після цього о. настоятель прот. І. Стус тепло привітав відділ з його ювілеєм, від парафії Св. Архистратига Михаїла. Після привіту діти Рідної Школи виконали дві пісні: „Це наша земля" та „у горах Карпатах".

Вітали, від парафії Св. Арх. Михаїла голова п. М. Савчук і від Братства голова п. Ф. Михальчук. Це Ювілейне свято своєю присутністю звеличала голова Крайової управи Союзу Українок Канади пані Анастасія Шемелюк. Вона також виголосила ювілейну доповідь.

Дальшою точкою програми було вшанування трьох членок відділу за їхню довголітню працю в Союзі Українок Канади (понад 25 років). Ними були: добр. Марія Василів, пані Дора Воронюк і пані Дора Татарчук. Кінцевими точками програми були: дві пісні — „Журавлі" і „Рідна пісня" у виконанні жіночого хору, засвічення свічок на ювілейному торті (пані С. Павлюк) з відспіванням многоліття всім членкам відділу, та кінцевим словом і краянням торта. Цю функція виконала основоположниця й бувша голова відділу — пані Марія Зечернюк. Диригентом жіночого хору була пані А. Звоздецька, а дитячим хором учителька О. Британ.

Відзначаючи 15-річчя свого існування й активної праці для нашої Рідної Православної Церкви та для українського суспільства, жіноче товариство ім. княгині Ольги виявило себе впродовж цього часу успішним у своїй діяльности й треба тільки щиро побажати, щоб воно й надалі було тим гідним прикладом до наслідування в саможертвенній праці для Рідної Церкви та в своїй суспільній та харитативній діяльности.

Надія Стус

ВІДДІЛ ІМ. КН. ОЛЬГИ ПРИ ПАРАФІЇ СВ. АРХИСТР. МИХАЇЛА В ЕДМОНТОНІ. ГОЛОВА — СОФІЯ ПАВЛЮК, УСТУП. ГОЛОВА — АННА ЗВОЗДЕЦЬКА.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЧЛЕНОК МИРНАМ, АЛЬБЕРТА

Відділ ім. Олени Пчілки в Мирнам влаштував святочну імпрезу для відзначення членок, які працюють 25 років у відділі Союзу Українок Канади.

Вшанування членок відбулося з відповідною програмою починаючи Богослуженням та обідом. Стіл був прикрашений вишиваним обрусом, квітами, тортом та свічками.

Програмою керувала пані Мілька Дубельт, голова відділу. Всеч. о. Зубрицький провів молитву. Голова говорила про діяльність і заслуги відділу та його членства за минулих 40 років. Багато праці пророблено за ці роки, а це завдяки активности членок.

Доповідачки висловили окреме слово для відзначуваних членок, за працювала для нашої організації. Відзначеними членками були: Ґеня Яремчук, Марія Метрунець, Калина Шимко і Текля Бойко.

Слідувало відзначення. Пані Л. Ткачук представила Марію Метрунець і Ґеню Яремчук і вручила їм корсажі. Пані Метрунець виконувала свої обов'язки у відділі як заст. голови, секретарка ,сестриця та голова комітету рідної школи, як також працювала з сумківцями. Вона бере участь у всіх підприємствах, любить та шанує нашу організацію та нашу церкву.

Ґеня Яремчук за минулих 25 років працювала для нашої організації. Через всі роки ніколи не відмовлятися помагати на різних імпрезах, дуже цікавиться українською вишивкою та взагалі всякою працею нашого відділу.

Пані Орися Яремчук представила Теклю Бойко, вручаючи їй корсаж. Текля Бойко щиро виконувала обов'язки господині в нашім відділі. Завжди помагала всюди, де тільки тієї праці було потрібно, чи то на базарах, обідах, чаях чи на інших підприємствах. Текля також відвідувала хворих та була сестрицею. Вона все є готова йти на зустріч праці й ніколи не жаліє часу.

Пані Катерина Мельничук представила Калину Шимко також вручаючи їй корсаж. Калина Шимко прийшла до Мирнам як молода матір й в короткім часі стала членкою нашого відділу в якім працює дотепер.

Відзначення членок у Мирнам: Зліва направо — Ґеня Яремчук, Марія Метрунець, Калина Шимко і Текля Бойко.

Пані Ксеня Ханасик вручує дарунок довголітній голові пані Мільці Дубельт.

Вона була головою, секретаркою, касиркою відділу та учителькою рідної школи. Взагалі вона цікавиться справами громадського життя.

Пані Дубельт вручила грамоти й ложечки Союзу Українок Канади всім відзначеним членкам.

По цім слідувала несподіванка яку провела пані Ксеня Ханасик такими словами: „Ми маємо честь вшанувати одну з наших членок. Ця членка вже понад 35 років несе наш смолоскип високо й сміло, працює щиро, вміло й вірно. Вона в жін. тов. займає позицію голови понад 22 роки.

Цією членкою є Мілька Дубельт. Ми все можемо бути певні, що пані Дубельт згідливо виповнює свої обов'язки. „Пані Дубельт, за вашу щиру працю й добрий провід, прийміть від нашого відділу цей малий скромний дарунок і дай Боже вам доброго здоров'я, сили та знання й надальше працювати для добра й слави нашого українського народу".

По гуртовім співі парох о. Зубрицький виголосив кінцеве слово й тим закінчилось відзначення наших членок.

Л. Ткачук

ПРИВІТАННЯ З ДНЕМ УРОДИН

Пише нам пані Дора Лазарович з Герон, Онт.: — „Нашій мамі, Олені Бартко сповнилось 24 травня ц. р. 88 років життя. Мама живе тепер у гарній шпитальній оселі старших громадян у Вернон, Б. К. Тож я і ціла наша родина сердечно вітаємо Вас, дорогі Мамо, бажаємо Вам всього доброго, кращого здоров'я і сили".

Тут хочемо додати кілька даних про родину Анатолія (вже покійний) і Олену Бартків. Це відомі зі своєї громадської праці діяльні і заслужені члени Української Греко-Православної Церкви в Канаді, жертвенні на ріжні народні справи. Вони проживали в м. Гефорд, Саскачеван. А. Бартко був фундатором місцевої УГПЦ, довгі роки її членом, а в місті шкільним муніципальним радним.

Олена Бартко належала до відділу Союзу Українок ім. О. Басарабової, була вшанована грамотою за свої заслуги в праці і була сестрицею в церкві.

Родина Бартків прожила 35 років в Гефорді, де при пильній громадській праці виховали семеро дітей, всі подружені і всі йдуть слідами своїх батьків, належать до своєї Церкви. Кількадесять років тому обидвоє Бартки переїхали на заслужений відпочинок, до Вернон, Б. К., де живе дочка пані Олени Бартко. Стан здоров'я пані Олени потребує шпитального догляду, але родина і діти нею піклуються.

Вітаючи свою маму з днем уродин, пані Дора Лазарович складає $15.00 на прес. фонд журнала „Промінь".

35 років тому пані Олена Бартків, посередині приймає грамоту від Марії Мадюк в Гефорді за свою довголітню працю у відділі ім. О. Басарабової

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ГЕМИЛТОН, ОНТ.

В суботу 28 лютого 1976 року, величаво відзначено 50-літній ювілей подружжя найстарших піонерів Собору Св. Володимира в Гамільтоні — Андрія і Марію Барон. Найстарших чи перших тому, що Андрій приїхав до Гамільтону ще в 1913 році — юнаком.

Заробивши трохи грошей вернувся у своє родинне село Дубки, Городенського повіту, Західня Україна і одружився з Марією 7 березня 1926 року і вже обоє разом приїхали в Канаду в травні місяці, оселившись в Гамільтоні. Це подружжя Господь благословив чотирма доньками та одним сином.

Отож 4 дочки і син та внуки влаштували величаве прийняття, запросивши всіх рідних і приятелів, яких прибуло около 300 осіб.

Ювілейне святкування почалося молебнем у Соборі Св. Володимира, яке відправив митроф. прот. В. Федак із соборним хором під управою Б. Радиша. Весільним дружбою був д-р М. Лазарович, а дружкою — пані М. Пелеп'юк. По молебні гості зійшли до залі, яка була гарно вдекорована для цього. Цей обов'язок виконала пані Галя Лазарович.

При вході в залю, ювілятів привітав весільний староста п. А. Стецик традиційним хлібом і сіллю...

Церемонія святкування почалася вечерою, яку поблагословив митроф. прот. В. Федак спільною молитвою,

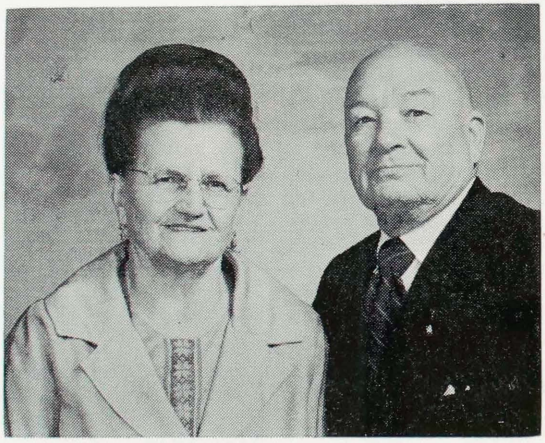

Панство Марія і Андрій Барон

а тост Ювілятам із побажанням заповів майстер церемонії д-р Мирослав Лазарович.

Величаву вечерю приготовили членки жін. т-ва під управою кухарок пань — Галі Козак і Лідії Страховської у знак пошани до п-ва Барон.

По вечері, д-р М. Лазарович попросив до слова присутнього мейора Гамільтону Віка Каппса, який по привітанню п-ва Баронів, вручив відповідну Грамоту 50-ліття, як примірним горожанам міста Гамільтону, другу Похвальну грамоту, як добрим горожанам Канади з Оттави від прем'єра Канади П'єра Трудо вручив п. Юрій Фастрига. Також від генерал-губернатора Канади п. Леже; гратуляції з нагоди ювілею переслав прем'єр Онтаріо М. Дейвис; міністер робітництва Джан Монро з Оттави. Відтак промовляв митроф. прот. В. Федак, гратулюючи п-ву Баронам від себе, добродійки і прихожан, вказуючи, що вони були добрими працівниками в культурно-освітніх справах і церковних увесь час за перебування 50-ліття. Пані М. Барон і досьогодні є діяльною членкою відділу С.У.К. та щиро працює там.

Від дітей промовляв одинокий син Володимир, дякуючи своїм батькам за відповідне виховання і батьківську любов до них. Від 13-ти внуків привітала своїх діда і бабуню внучка Дарця Манко, вручивши гарний золотий піднос. Від жін. т-ва ім. Лесі Українки привітала голова пані Наталя Бал, вручивши подарунок від відділу.

На цім ювілейнім святкуванні були присутні гості з таких міст: з Дет-

ройту, Оттави, Монтреалю, Торонта, Фергус і Ніягарської території — ознака, що наші Ювіляти широко знані громадяни.

Вечерю закінчено молитвою, по якій гості підходили до головного стола вітаючи Ювілятів.

Поправини відбулися на другий день у неділю. Після Служби Божої в цій самій залі, на які прибуло 80 гостей. З цієї нагоди шановні ювіляти подякували своїм дітям, внуками, родині та приятелям за гарне їх вшанування; склали дари: на Собор Св. Володимира в Гамільтоні $200.00, $20.00 на Інститут Св. Володимира в Торонті, $25.00 на Колегію Св. Андрея у Вінніпегу, $25.00 на журнал „Промінь", $25.00 на „Український Голос" у Вінніпегу.

Щасти Вам Боже дорогі Ювіляти! На Многії Літа!

П. Радчук

У ПОШАНІ УКРАЇНСЬКИМ МАТЕРЯМ

в Валей - Сурей, Б. К.

В неділю 9 травня відбулося величаве Свято у пошану українським матерям, де після Св. Літургії о. настоятель відслужив Молебень за здоров'я українських матерів, а по цім гостинне чайне прийняття, що його приготовили сумківці в парафіяльній авдиторії і на яке прибуло поважне число гостеп.

Після чайного прийняття слідувала концертова програма на пошану українським матерям, яку почато співом „Христос Воскрес" у виконанні мішаного сумківського хору з участю учнів недільної й української школи. На тлі цього молодечого хору так чудово і милозвучно пролунали слова християнської радости, і також релігійну пісню „О, Мати Божа". Слідувало слово вступного привіту о. настоятеля до українських матерів із щирим для них поздоровленням. По цім слідувала народня пісня „Під вишнями черешнями" — сл. Г. Бойка — муз. В. Долотова у виконанні учнів української й недільної школи під диригуванням пані Марусі Пасішнюк, а відтак слідувала сценічна картина з виступом дітей дитячого садочка і учнів української школи: „Поклін матерям", як також була відспівана пісня

Учні недільної і рідної школи співають під управою Марусі Пасішнюк у Валей-Сурей, Б. К.

Учні недільної і української школи у Валей-Сурей, Б. К.

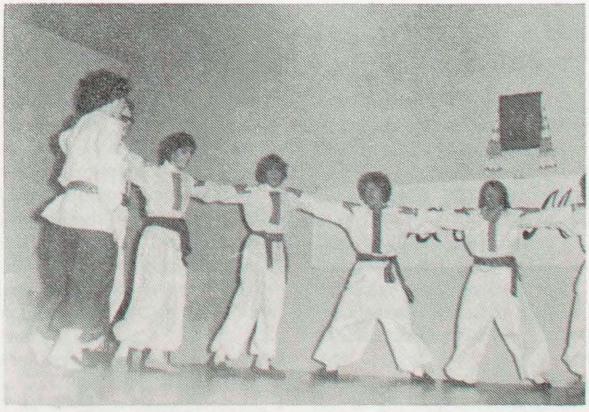

Танець „Аркан" під управою К. Ґордея у Валей-Сурей, Б. К.

веснянка: „Рано раненько", гарно продеклямувала „у мамин день" — Катруся Пасішнюк, а „Поклін" продеклямував Данилко Вольські.

По цім відбувся величавий виступ танцювального ансамблю „Зерно", під проводом молодого і енергійного інструктора п. К. Гордея, хлопці знаменито виконали український танець „Аркан", за що присутні нагородили рясними оплесками, за такий чудовий виступ нашої молоді, як і тим, що брали участь і співали в молодечому хорі, так і всім тим, що свої мистецькі і аматорські хисти виконували прекрасно. З цього місця належиться також подяка і учителям та учителькам і інструкторам за приготовлення молоді для виступу на Свято Матері, яке пройшло з найкращим успіхом з добірною концертовою програмою.

Концерт закінчено заключним словом о. настоятеля, роздачею шкільних свідоцтв учням української школи і відспіванням національних гимнів.

о. П. Блажук

ВЕСНЯНИЙ ЧАЙ У ГРІМЗБІ

Дня 25 травня ц. р. о год. 8 ій вечером, в залі Української Православної Громади, заходами відділу Союзу Українок ім. Кн. Ольги відбувся Весняний Чай з відповідною програмою.

Кожного року наше жіноче товариство в м. лютім присвячувало день тим жінкам, які життя своє віддали за волю України. І нам, у цьому році з важливих причин неможливо було цього зробити, отже заряд, з нововибраною головою Стефанією Шпитковською на своїх перших місячних зборах рішив, щоб цього року в м. травні зробити подібну імпрезу, якої не було можливости мати в лютому. Брали ми також до уваги роковини — 50 ліття трагічної смерти Симона Петлюри.

І так 25 травня 1926 року на вулиці Парижу впав від ворожих куль Головний Отаман Військ Української Народньої Республіки Симон Петлюра. То ж рішено було цей вечір присвятити пам'яти тих, що життя своє віддали і тепер віддають за свободу свого народу.

Хоч це був вівторок, на вечерок прибули не тільки жінки, але й чоловіки. Голова пані С. Шпитковська привітала присутніх, пояснила ціль і програму вечора та повстанням з місць вшановано пам'ять Симона Петлюри.

Пані Мирослава Шпитковська прочитала реферат про життя і смерть Симона Петлюри, Головного Отамана Військ Української Народньої Республіки.

Теофіля Лиса прочитала доповідь ред. Н. Когуської „За ідеал, щастя і свободу", з журнала „Промінь" за квітень.

Пані Марія Нечай прочитала про недавні події в Україні — трагічну смерть і похорон художниці Алли Горської.

Всі три доповіді присутні вислухали з великою увагою, бо все в них було актуальне і доповнювало одно одного. Голова склала подяку доповідачам і запросила всіх до чаю і солодкого.

За горнятком чаю і при товариській гутірці вечір проходив непомітно, а щоб не проминув у забуття пані Нечай попросила гостей скласти дар на „Промінь". Збірка принесла $52.00, з чого висилаємо $50.00 на прес. фонд нашого журнала.

З нагоди цього вечерка п. М. Бурак, заст. голови, вручила пані М. Шпитковській, господині подарунок з подякою за її довголітню працю у товаристві.

Т. Д. Лиса

Панство Василь і Марія Москалюки

ЮВІЛЕЙ ПОДРУЖЖЯ ВАСИЛЯ і МАРІЇ МОСКАЛЮК Волей, Б. К.

П-во Василь і Марія Москалюки святкували ювілей 60-ліття свого подружнього життя 16 листопада 1975 р.

Після Служби Божої в церкві, настоятель о. П. Блажук відправив Молебень за здоров'я ювілят в присутности родини і гостей, привітав їх таки в церкві і хор відспівав їм „На многая літа". Онука Ш. Галвас заквітчала бабуню корсажем.

Після того ювіляти, родина і гості перейшли до парафіяльної залі на обід, що його дбайливо приготовили діти і рідня ювілят. Господарем прийняття був зять ювілят п. Р. Галвас. Молитву провів о. Блажук. Тост до ювілят виголосив п. Галвас. По обіді відбулась коротка офіційна програма. Василина Бонар, дочка, вкоротці оповіла про життя родичів.

Василь Москалюк народився 1893 року в с. Добринівці на Буковині. До Канади приїхав з батьками — Танаском і Василиною Москалюк 1896 р.

Марія народилась 1899 року в м. Вашківці на Буковині. До Канади приїхала з батьками Гордієм і Настасією Козак. Поселились на гомстедах в Саскачевані. Там вони виростали, там подружились 26 листопада 1915 року, там і почали свою господарську працю на фармах. Був час, що Василь працював і на залізній дорозі, то знов у Йорктоні, Саск. перетримував нічну станцію. Від 1930 до 1939 жила родина в Вест Бенд, Саск., де Василь мав кузню та продавав фармерські машини, п'ять років

жили у Фовм Лейку і займались плеканням овець. Щойно 1944 року родина переїхала до Брит. Колумбії, де плекали курей і держали „румінґ гавз". 1949 року побудували вони свою хату і на свої старші літа спокійно проживають.

В кожнім місці, де тільки доводилось Василеві з родиною жити, як Вест Бенд, Фовм Лейку, чи Сурей, цікавився громадською працею. Перше Богослуження у Волей відбулось у їхньому саду. А потім заснувалась громада Української Греко-Православної Церкви у Волей.

Після цікавої розповіді пані Бонар парох о. П. Блажук дав ювілятам признання за їх громадські заслуги та побажав їм щасливого життя на многії літа. Тоді голова жіночого товариства пані А. Круліцька привітала ювілят і вручила їм прекрасний свічник. Пан М. Василович, заст. голови склав побажання від церковної громади. Тут також були прочитані телеграми урядів — федерального, провінційних ії місцевих.

З дальших сторін приїхали на це родинне свято сестра п. Москалюка Єлисавета Литвинюк з дочкою Ольгою з Фовм Лейку, сестра Марії — Катерина і Іван Кучкевич з Вердон, Ман., онуки Орися і Денис Серела і правнука з Порт Алберн, куми п-во С. Крестюки з Н. Ванкуверу.

П-во Москалюки мали 5 дітей — три сини і дві дочки, всі три сини упокоїлись, лишились їм обидві дочки — Василина і Софія, мають 9 онуків і 9 правнуків.

На закінчення цього родинного свята діти ювілятів подякували від себе і від родичів всім гостям, що так гарно зійшлись і своєю присутністю вшанували ювілят в цей врочистий для них день.

Після закінчення програми гості ще довший час гуторили, згадували минуле та не минали й теперішнього.

Ювілятам — Марії і Василеві щасти Боже на многії літа!

Приятель

ПОХОРОН СВ. П. ДОБРОДІЙКП ПАРАСКЕВИ ФЕДАК

ГАМІЛЬТОН, ОНТ.

Страсний четвер 1976 рік. Свято-Володимирська соборна громада прощала і відправляла в останню дорогу світлої пам'яти Добродійку Параскеву.

З волі Отця Небесного упокоїлася вона в Бозі 19 квітня 1976 року. Передано на двох радіостанціях про раптову смерть покійної.

20 квітня напіввідкрита домовина з тілом покійної була поставлена в Соборі Св. Володимира, звеличена пошаною обдарованих квітів. 20 і 21 квітня відправлено панахиди. На першій панахиді промовляв протопресвітер д-р П. Самець, а на другій — митрат П. Ґліцький. Труну несли: о. О. Гудима — племінник, сини адв. Євген, Славко і адв. Омелян, онук Марко Федак та Вол. Бокла (син сестри). Блаж. Митрополит Михаїл, правлячий Архиєрей Торонта і Східньої Канади, в сослуженні отців довершив чин похорону. Після Святої Літургії і похоронної відправи зворушливі слова присвятив у честь покійної протопресв. Дмитро Фотій. Замерехтіли огники свічок у руках членок відділу Союзу Українок Канади. Пройшло понад тисячу людей коло напівідкритої домовини.

Велика валка авт провадила покійну на цвинтар Вудленд на вічний спочинок, де закінчено всі похоронні відправи співом „Вічная Пам'ять"...

Прощальну промову від добродійок виголосила добродійка Мінодора Фотій.

Священослужителі, що брали участь у Св. Літургії і похоронних відправах: митрат П. Ґліцький, протопресв. Д. Фотій, митрат М. Боднарчук, прот. Ф. Легенюк, прот. Мих. Фляк, прот. С. Гуцуляк, протопресв. д-р П. Самець, прот. В. Метулинський, прот. О. Костюк, прот. Ференсів, прот. Ґоргіца, о. Ілля Хиль, о. О. Гудима, о. Т. Глуханюк, прот. Джура Вукевич (серб), прот. Ілия Мукасшов (македонець), о. Н. Чурія (румун) та були присутні: о. А. Цимбалістий і о. д-р Небесний (гр. католики), а також Б. П'його (польська народова церква). На всіх відправах співав хор Собору, диригент — Богдан Радиш. і

Поминальний обід. Союз Українок Канади спільно з громадою, на честь своєї дост. Добродійки влаштували поминальний обід. Господині дому запросили всіх учасників похорону. Господарем став голова управи Соборної громади Євген Криворучко.

Добродійка Параскева народилася 26 вересня 1914 року в родині Дмитра і Катерини Тимофій (Шіго, Саск.). 20 листопада 1932 року, одружилася з учителем Василем Федаком. Від молодих років цікавилася українським релігійним життям. Допомагала чоловікові організувати відділи СУМК. Завжди дорожила своєю жіночою організацією. Була свідома того, що тільки організоване життя жіноцтва зможе більше допомогти Церкві та своєму поневоленому народові. В жовтні 1944 року Параскева Федак стає в ряди добродійок при УГПЦ в Канаді. Енергійно працює з дітьми при громадах.

У вересні 1950 р. прибула до Гамільтону. Разом з о. Василем Федаком організували в 1951 році Недільну школу. Провадила систематичне навчання 25 років впродовж кожного цілого учбового року, кожної неділі від 10 до 11 години вранці. Після навчання під проводом учителів, яких вона запрошувала до допомоги, діти входили до церкви, щоб участвувати в Святій Літургії. Енергійно працювала над вихованням дітей, намагаючись прищепити добрий підхід до життя, опертий на християнському світогляді, що сповнений

любов'ю до батьків і до всього рідного.

Добродійка Параскева вміла майстерно писати писанки. Своє знання вона передавала дітям і була задоволена своїм успіхом. Вона любила дітей, а діти її, 21 квітня вся недільна школа й інші діти з великим смутком попрощали свою любу вчительку.

На обіді з словом у честь покійної та з висловами співчуття до митрпрот. Василя Федака й родини виступили: Блаженніший Митрополит Михаїл, о. прот. Ф. Легенюк — заст. голови Гамільтонської Місійної Округи, о. прот. Костюк, Петро Маєвський — від управи Свято-Володимирської Соборної Громади, Леся Поплавська — від дітей і вчителів Недільної школи, Орися Лещук і Наталія Сороковська — від молодшого відділу СУМК та від старшого відділу СУМК — Галя Сіренко, Наталія Бал — голова відділу Союзу Українок Канади при Соборі Св. Володимира, Анна Токарек — від крайової управи СУК, від української школи — Варвара Логин та інші. З ініціятиви відділу СУК при Соборі Св. Володимира, так як Добродійка Параскева дуже любила українське мистецтво, традиції, культуру, проведено збірку на музей Союзу Українок Канади в честь бл. п. Добродійки Параскеви. Зібрано $3,789.00. На пресовий фонд зібрано $90.00. Гроші збирали А. Дибко і Корній. Гроші розподілено: на „Вісник" — $30.00, на „У. Г." — $30.00 і на „Промінь" — $30.00.

У великому смутку після втрати милої й дорогої жінки, мами, баби залишилися митроф. прот. Василь Федак, сини адв. Євген, Славко і адв. Омелян, невістки і сім онуків, брат Йосип Тимофій та сестри Агафія Ковальчук і Василина Бокла. Недіслано багато телеграм, карток з висловами співчуття до митрата Василя Федака й родини.

З коротеньким словом подяки до пошани бл. п. Добродійки Параскеви всіх, що причинилися до звеличання та за вислови співчуття, виступили митрат Василь Федак і син адв. Євген.

Хай буде Тобі Добродійко Параскево канадська земля легкою!
Вічна Тобі пам'ять!

Член Собору

ПОДЯКА

Правлячому Митрополитові Вінніпегу і цілої Канади, Блаженнішому Владиці Андрееві за батьківський вислів співчуття, правлячому Архиєрееві Торонта і Східньої Канади Блаженнішому Владиці Митрополитові Михаїлові за довершення чину похорону. Всій Консисторії, а зокрема Вперп. митр. прот. о. Лучакові за вислів співчуття, Священослужителям, що брали участь у Святій Літургії і похоронних відправах і добродійкам і отцям, що були присутні.

Управі й всім членам Свято-Володимирської громади та Союзу Українок Канади за християнську любов і доброзичливість виказану на честь покійної та за вислів співчуття до мене і родини; хорові Собору, диригентові Богданові Радишу і всім, що брали участь у спільних молитвах на панахидах, Св. Літургії та похоронних відправах за спокій душі спочилої; за квіти, телеграми і картки з висловами співчуття мені й родині — всім вам дякую. Хай винагородить Вас всіх Всевишній за Вашу віддану християнську любов і пошану до спочилої у Бозі, до мене і родини.

Митрат Василь і родина

ТРАПЕЗА В 40-вий ДЕНЬ УПОКОЄННЯ

В неділю, 7 березня 1976 р., Українська Православна Громада Пресв. Тройці в Лондоні, Онт., влаштувала заупокійну трапезу в 40-вий день по упокоєнні (28. 1. 1976) своєго бувшого, першого Настоятеля (1951-1953), бл. п. протопресвітера Касіяна Квасницького.

По відправі парастасу в церкві (у відсутності о. настоятеля відправив о. прот. І. Хіль), на приготованій нашим жіноцтвом трапезі-поминках, п. М. Педенко теплим словом згадав ревну працю першого настоятеля громади, бл. п. отця Касіяна, в перші роки початковив труднощів, коли то й закуплено першу стару церковцю і при його помочі розвинуто церковно-громадське життя. Для засвідчення вшанування його світлої пам'яті переведено збірку на рідну пресу $51.00, з чого $10.00 призначено на „Промінь".

Громаді щира подяка й признання, а о. протопресв. Касіянові хай буде між нами Вічна пам'ять.

Приявний громадянин

БЛ. П. МАРІЯ СОРОХАН

У понеділок 9 лютого 1976 року упокоїлася в Бозі одна з довголітні членок жіночого товариства ім. кн. Ольги відділ Союзу Українок Канади при парафії Св. Архистратига Михаїла в Едмонтоні, бл. пам. Марія Сорохан, проживши 67 років.

Марія Сорохан народилася в Гейрі Гилл, Альберта 16 лютого 1908 року. Там і проживала перші роки свого дитинства. 24 липня 1924 року одружилася з Григорієм Сороханом і деякий час фармерували в околиці Восток. Марія походить з роду Гуньків. Як свідома православна українка, Марія Сорохан довгі роки була членкою жін. т ва при катедральній парафії Св. Івана, а коли зорганізувалася парафія Св. Арх. Михаїла, то вона незадовго після зорганізування парафії і жіночого т-ва при ній, зараз таки вписалася в членство, будучи в ньому активною, довголітньою господинею та згодом його головою. Впродовж всього її трудолюбивого життя, Марія, була завжди жертвеною на церковні та громадські цілі та щирою працівницею в жін. т-ві ім. кн. Ольги.

У середу 11 лютого ввечері, в Церкві Св. Арх. Михаїла була відслужена за спокій душі покійної Панахида, а в четвер 12 лютого в тій же церкві, було відслужено Заупокійну Св. Літургію й похорон. Як на Панахиду так і на Похорон прибуло велике число парафіян і знайомих покійної з Едмонтону та околиць, щоб в останнє попрощати улюблену свою сестру в Христі, Марію. Після Панахиди звечора була також пере-

куска в церковній залі, а після Похорону відбувся поминальний обід, який на прохання родини покійної, приготовили членки відділу ім. Ольги.

Бл. пам. Марія Сорохан залишила в глибокому смуткові свого мужа Григорія, брата Николая Гуньку з Вегревіл, Альберта та сестру Анну Ворощук з Едмонтону.

Під час останнього прощання родина покійної й рівні зложили як нев'янучий вінок, на розмалювання нового іконостасу в Церкві Св. Арх. Михаїла суму $600.00.

Сумуючи з приводу втрати такої цінної й доброї людини, якою протрудолюбивого життя бл. пам. Марія являла себе впродовж всього свого Сорохан, ми рівночасно дякуємо Господеві що між нами ще знаходяться такі примірні членки які багатьом могли б послужити за гідний приклад до наслідування.

Хай Всевишній Господь прийме душу покійної у Бозі Марії в Царство Своє Святе та оселить її там, де праведні спочивають.

Вічна Їй пам'ять!

Надія Стус

БЛ. П. ПАРАСКЕВІЯ СІРИНЬК

Едмонтон

Першого травня 1976 року упокоїлась на 76 році свого життя Параскевія Сіриньк. Народилася 1 квітня 1900 року в родині Рожак — батько Михайло в селі Мальнівська Воля, повіт Мостиська, Західня Україна.

До Канади приїхала 1926 року, а 1927 року вийшла заміж за Михайла Сіренька і жили вони на фармі коло Брудергайм, Альберта. 1952 року перебралися до міста Едмонтону і були членами церкви Св Іллі від самих початків церковної громади.

Залишили у глибокому смутку мужа Михайла, 7 синів і 7 дочок, 42 онуки і 34 правнуки, сестру Анастасію в Україні і брата Миколу Рожака в Едмонтоні.

Була приємна добра приятелька і сусіда. Працювала при церкві як старша сестриця і співала в церковнім хорі довгі роки. Пекла короваї на ювілеї і весілля дітям, внукам і близьким.

Похорон відслужив о. О. Фляк, 4 травня з церкви Св. Іллі в Едмонтоні.

Спи спокійно дорога приятелько(хай канадська земля буде тобі легкою. Вічна тобі пам'ять!

Катерина Рожак

Управа й членство
Відділу ім. Ольги Кобилянської
в Саскатуні

щиросердечно вітає

ЦЕНТРАЛЮ ТА ВСЕ ЧЛЕНСТВО
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ
з нагоди
50-ЛІТТЯ НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Разом з тим привітом засилаємо наші найкращі побажання всьому членству Союзу у їхній шляхетній праці на добро свого народу. Нехай великі успіхи в минулому 50-літті будуть гідним пам'ятником відійшовшим членкам, добрим теперішнім та заохотою до ще більших успіхів майбутньому членству нашої організації.

Оля Андрущак, голова
Леся Удод, секр.

З нагоди 50-літнього Ювілею
Союзу Українок Канади

доземний привіт складаємо тим піонеркам Союзу, що діждали цього Ювілею, а тим, що відійшли з цього світу Вічна Пам'ять; тим, що продовжують і будуть продовжувати цю велику працю многих і многих літ!

ВІТАЄМО ЦЕНТРАЛЬНИЙ ПРОВІД ОРГАНІЗАЦІЇ і ВСЕ ЧЛЕНСТВО СОЮЗУ.

Відділ ім. Княгині Ольги
в Ґрімзбі

Стефанія Шпитковська, голова
Теофіля Лиса, секр.

ОДИНАДЦЯТИЙ РІЧНИЙ
КАНАДІЙСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ

ФЕСТИВАЛЬ

в Давфині, Манітоба

відбудеться в днях 29, 30, 31-го липня

та 1-го серпня 1976 р.

ЧЕТВЕР, 29 ЛИПНЯ:

Танці на вулиці... Контест аматорів... Учасники з Канади і Америки.

П'ЯТНИЦЯ, 30 ЛИПНЯ:

1. Відкриття фестивальної площі — Будинок Українського Мистецтва — Українські страви — Контест їдження варенників — Продаж.
2. Офіційне відкриття — Лейт. Губернатор Жобин.
3. Канадсько-Український Народний Фестивальний Хор „Зірка" — Ансамбль Танцюристів — Козаки на конях і в танцях — Сопрано Ольга Павлова. „Рушничок" — група з Монтреалу. Оркестра Теда Комара.
4. Танці. Фестивальний Баль.

СУБОТА, 31 ЛИПНЯ:

Фестивальна парада — Аматорський контест — Вистава по полудні й ввечорі — Танці.

НЕДІЛЯ, 1 СЕРПНЯ:

1. Богослужба перед Хрестом Свободи в пам'ять українських піонерів.
2. Фестивальний прощальний концерт з виступами вибраних аматорів.

Господар вистав — ВАСИЛЬ І. ЗАПОРОЖАН з Давфину.
Впорядник контестів аматорів ДАНИЛО ХОМЛЯК.
Продуцент вистав на сцені пані МАРІОН ВАРНОК.
Контест писанок — Аматорські змагання — Мистецькі виставки — Танці на вулицях міста — Фестивальна парада в суботу 31-го липня о год. 12.00 в полудне.

НА ФЕСТИВАЛІ У ДАВФИНІ ВАС ОЧІКУЄ:

Унікальне кольорове видовище української культури — Традиційні українські страви — Автентичні українські костюми — Святочна атмосфера.

ПАМ'ЯТАЙТЕ: УСІ ДОРОГИ В КАНАДІ ЗБІГАЮТЬСЯ У ДАВФИНІ

29, 30, 31-го ЛИПНЯ і 1-го СЕРПНЯ 1976 РОКУ.

З ДІЯЛЬНОСТИ ВІДДІЛУ ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ

у Кемсак, Саск.

У неділю 28 березня 1976 року з ініціятиви відділу відбулося свято Тараса Шевченка. Свято відкрив вступним словом парох о. Ярослав Пук. Змістовний реферат виголосив п. Д. Росовський, а в англійській мові прочитала панночка Д. Гладун. Церковний хор під проводом п. Івана Франка відспівав кілька пісень з поем Тараса Шевченка, деклямації — в англійській мові Джюди Вілямс, а в українській пані: А. Росовська, М. Ковалишин і добр. Анна Пук.

Після концерту, членки товариства влаштували соціяльний вечерок в користь журналу „Промінь". Гостей вгощали чайком і тортом. На прохання управи, о. Ярослав Пук виголосив коротку промову на тему: Значення української преси у вільному світі, а зокрема для членок журнала „Промінь". Пані М. Ковалишин проголосила збірку на журнал „Промінь", яка принесла понад $50.00. Голова — Л. Боднар склала подяку жертводавцям і всім учасникам свята.

* * *

У п'ятницю 16 квітня 1976 року наше жіноче товариство мало велику приємність гостити у нашій громаді священиків з добродійками та їх родинами, які прибули на Св. Місію і Великодню сповідь, що відбулась з Місійної Йорктонської Округи у Кемсак. На Службі Божій гарну проповідь виголосив о. В. Кокорудз з Шіго, Саск. Після Служби Божої ми вгостили наших гостей смачним обідом. Після обіду відбулася друга частина. Місійною програмою керував голова Місійного Йорктонського Округа о. Яр. Пук. Він представив гостей і попросив до коротких привітів священиків. Священики у своїх привітах висловлювали признання громаді та жіночому товариству за побудування гарної авдиторії та бажали гарної кооперації у громаді. До головної доповіді було запрошено о. П. Шадурського з Гаєс. Його доповідь була змістовна на тему: Значення церкви у таїнствах українського народу. Після доповіді відбулась річева дискусія. На закінчення голова жін. тов. Л. Боднар подякувала парохові за влаштування Місії у нашій громаді та усім священикам, добродійкам і гостям. Пан В. Велекголова від громади привітав гостей, зложив подяку членкам т-ва за обід та подякував всім учасникам Св. Місії, яку закінчено молитвою.

* * *

У неділю 2 травня жіноче товариство влаштувало спільне свячене для парафіян громади. Після Богослуження всі переїхали до Народнього Дому, там отець парох посвятив страви і засіли до спільного свяченого. Після обіду о. Ярослав Пук подав інформації про переслідування українських церков і взагальному релігії в Україні. Він говорив про арештування о. Василя Романчука та інших, про їх відозви до ООН, Світової Ради Церков, папи Павла VI і до Комісії Прав Людини. Подав до відома, що травень місяць СКВУ, день молитви в наміренні українського народу й всеукраїнської національної єдности. Зібрали понад 200 підписів на петицію в обороні о. В. Романюка. Питомець Інституту П. Могили п. І. Франко поділився своїми поглядами про працю Інституту та його досяги перед українським народом в Канаді, та подав до відома, що Інститут П. Могили у Саскатуні святкує 60-ліття своєї праці і ювілей відбудеться на початку м. липня у Саскатуні. Спільне свячене закінчено молитвою — Христос Воскрес...

* * *

У неділю 9 травня 1976 року жіноче товариство взяло спільну знимку і відсвяткували День Матері. Реферат про День Матері відчитала пані М. Ковалишин, а добр. Анна Пук віддеклямували вірш на свято матері. Голова відділу — Л. Боднар подякувала учасникам свята. Після програми членки вгостили присутніх чаєм. Доповідь „Зберігаймо українську

ВІДДІЛ ІМ. СОФІЇ РУСОВОЇ У КЕМСАК, САСК.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ЗЕЛЕНИЙ СТІЛ

Зазеленіли ліси, луки, тягнеться до щедрого весняного сонця городина. Отже можна урізноманітнити нашу їжу, збагатит її вітамінами. А щоб зберегти поживні речовини, які є в зелені та городині, слід дотримуватися деяких правил.

— Сиру городину, призначену для приготування салат, одразу після нерізування, треба скропити оцтом, або цитриновим соком, щоб охоронити вітамін С від руйнівного впливу кисня.

— Шкірку з селери слід тонко зрізувати. Якщо її зчищати то корінь темніє. Зелень петрушки, хрону і селери треба різати, а не сікти, інакше вони швидко виділюють сік, з яким втрачається значна частина ароматичних і смакових речовин.

— Не можна варити городини у великій кількости води. Вона повинна бути покрита нею не більше, як на 1 см.

— Ярина зварена в парі майже повністю зберігає поживну вартість.

— Варити ярину треба у закритій посудині, інакше втрати вітаміну С будуть удвічі більшими.

— Щоб шпинат, кропива, лобода, щавель, а також зелений горошок та стручкова квасоля зберегли зелений колір після варіння, їх треба класти в каструлю і заливати крутим окропом, щільно закривати покришкою й варити на сильному вогні. Коли ярина зм'якне, зняти з вогню і відкинути на друшляк.

РИБА В МАЙОНЕЗІ

Потрібно на 8 осіб: 3 ф. риби, 1 ф. мішаної городини, 2 великі цибулі, 3 цілі перці, 1 лавровий листок, сіль.

На майонез: ¼ літра майонезу, 1 ложка муштарди, 1 ложка дрібно посіченої салери, 1 ложечка солодкої сметани, 4 помідори, 1 мала головка салати.

Рибу почистити і покроїти у дзвінки. Зварити вивар із городини і приправ. Процідити і на кип'ячий вивар вкладати кусники риби. Варити на повільному вогні. Потім спробувати вилками кусник риби. Коли проходить наскрізь, тоді риба готова. Відставити з вогню нехай прохолоне в виварі.

Холодну рибу вийняти і уложити на полумиску на листках зеленої салати. Довкруги обложити скибками помідорів. Розмішати майонез з мустардою, салерою і сметанкою. Залити цим рибу на полумиску.

— — —

УКРАЇНСЬКИЙ ЗЕЛЕНИЙ БОРЩ

Кістку свинячого м'яса залити холодною водою і варити до готовности. Бульйон процідити. Поки бульйон готується, за той час почистити бурячки, нарізати соломкою, посолити і тушкувати до готовности, додаючи оцту, цукру і бульйону. Моркву, петрушку і цибулю почистити, нарізати соломкою, смажити на маслі і змішати зі спраженою на маслі мукою, розведеною бульйоном.

У киплячий бульйон дати нарізаної картоплі, варити 10 - 15 хвилин, до того додати тушковані буряки, підсмажене коріння (моркву, цибулю, петрушку, перебрані, помиті в холодній воді і дрібно пошатковані шпинат і щавель, а також запашний перець, лавровий листок, сіль і варити до готовности.

Подаючи на стіл у тарілку з борщем кладуть кусник порізаного круто яйця, сметану, нарізану зелень кропу і зеленої цибулі.

— — —

БАБКА З РЕВЕНЮ (РУБАРБУ)

Очищені і помиті стебла ревеню нарізують невеликими кусочками й посипають половиною за належного нормою цукру. З черствої булки зрізати шкірку, нарізати м'якоть шматочками завбільшки 1 сентиметр, мачати в розбите яйце з молоком і цинамоном і вкладати у змащену маслом каструлю кількома шарами наперемін з підготовленим ревенем. Верхній шар із булкою полити рештою яєчно-молочної сумішки, посипати сухарцями, збрискати розтопленим маслом і запікати у духовці від 30 до 40 хвилин.

Бабку подають на стіл з солодкою сметанкою.

На 500 грамів ревеню (стебел), 500 гр. черствої булки, яйце, 1 склянзу молока, 1 склянку цукру, 2 столові ложки масла, 4 ложки мелених сухарців, цинамон. Сметанка для поливання на столі.

культуру, традиції і спадщину українського народу в Канаді" виголосив о. Яр. Пук. Він подав інформацію про закуплення Українського Музею у Саскатуні, зробив заклик до присутніх складати пожертви, збирати дорогоцінні експонати для Музею у Саскатуні.

Велика подяка за співпрацю з жіночим товариством належиться для нашого о. Ярослава і добр. Анни Пук. Вони вдійсности багато спричинились у будові Народнього Дому, всіх імпрезах, що відбувалися протягом 7 років в українській громаді м. Кемсак.

Ліна Боднар — голова
Мирослава Ковалишин — секр.

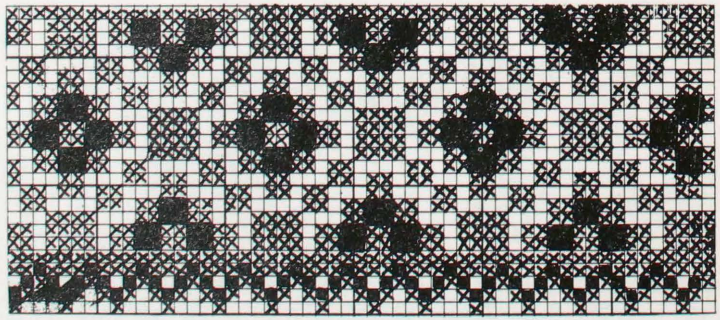

Хрестиковий взір із збірки Олени Пчілки виконаний у двох красках: ■ — чорна, X — червона, або чорно-жовта, темно синя й ясно-синя. Надається до модерної суконки, народньої сорочки, або прикраси в хаті.

Союз Українoз Канади,
Філія Музею у Торонті.

З нагоди ювілею 50-ліття
Союзу Українок Канади

Відділ ім. Доньки України в Роблин, Ман.

засилає найщиріші побажання нашій Центральній Управі, Провінційним Екзекутивам і членкам по відділах.

Дай Боже, щоб і надалі наша праця приносила нам багато успіхів у нашому народному винограднику.

За ВІДДІЛ
Павліна Бугера, голова
Анна Горбай, секретарка

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
в Калмор, Алберта

вітає свою матірню організацію

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

з нагоди її 50-ліття,

вітає центральний провід, піонерок і все членство по відділах. Бажаємо найкращих успіхів у майбутньому.

Аделя Манчак, голова
Євка Фітцович, секр.

З нагоди 50-літнього ювілею
Союзу Українок Канади

членки відділу
ІМ. ОЛЬГИ КОБИЛЯНСЬКОЇ
в Мічам, Саск.

засилають управі та всім членкам організації найщиріші побажання дальших успіхів, здоров'я та витривалости в їх праці.

Щасти Вам, Боже!

За ВІДДІЛ

З. Марковська, голова
О. Борса, секр.

З нагоди 50-ліття
СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

сердечно вітаємо

ЙОГО ЦЕНТРАЛЬНИЙ ПРОВІД І ВСІХ ЧЛЕНОК, РЕДАКЦІЮ „ПРОМЕНЯ".

Бажаємо щастя, здоров'я та успіхів у майбутньому.

Дай Боже многих літ.

За ВІДДІЛ ІМ. КНЯГИНІ ОЛЬГИ в КАДВОРТ, САСК.

Зеновія Юзик, секретарка
Савеля Ґриба, голова

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРОМЕНЯ"

Ґрімзбі, Онт. — Відділ ім. Кн. Ольги $50.00

Тандер Бей, Онт. — Відділ „Доньки України", реф. Ірина Яремчук переслала $78.00 на передплати.

Кемсек, Саск. — Відділ ім. С. Русової, секр. М. Ковалишин 34.00

Брентфорд, Онт. — Відділ ім. Лесі Українки, реф. А. Пережак з нагоди свята Лесі Українки — на прес. фонд 27.00

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Уляна Криворучко $42.00 на нові й поновлені передплати.

Лондон, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Вікторія Калюжна — на прес. фонд 15.00

Ту Гилс, Алта. — Відділ ім. Л. Українки, К. Андріящук 10.00

Мирнам, Алта. — Відділ ім. О. Пчілки, М. Дубелт 5.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

Пані: Іванна Вахна — Торонто, Онт. $20.00
Савеля Стечишин — Саскатун, Саск. 10.00
Дарія Е. Янда — Едмонтон, Алта. 8.00
Д-ка М. Фотій — Торнгил, Онт. 4.50
Марія Березюк — Айтуна, Саск. 5.00
Д. Яремій — Донвил, Онт. 4.00
Галя Токарик — Ванкувер, Б. К. 4.00
Б. Козаченко — Йорктон, Саск. 3.00
Марія Кутій — Торонто, Онт. 3.00
М. Панчишин — Едмонтон, Алта. 2.00
Анна Ткаченко — Летбридж, Алта. 2.00
Маруся Качура — Ґримзбі, Онт. 1.00

У числі 5 з травня, на останній сторінці обкладинки „жертва на „Промінь", відділ в Овкборн — Є. Матієшин, секр. $25.00".

Повинно бути — Дар на „Промінь" Ґеня Матієшин $25.00.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Пані: Марія Гарасимів — Норт Бетлфорд, Саск. 3
М. Нема — Монтреал, Кве. 2
І. Яремчук — Тандер Бей, Онт. 1
Марія Саранчук — Норт Бетлфорд, Саск. 1
Теофіля Лиса — Ґримзбі, Онт. 1
о. О. Костюк — Вотерлю, Онт. 1

Зголосилися за журналом безпосередньо — Валентина Воркевич з Монтреалу.

Щира подяка всім жертводавцям і працівникам для журнала.

P 14-O OCT 75
HAWRYSH MRS KATE
602-11112-101 ST
EDMONTON ALTA
T5G 2A2

ISSN 0380-2140

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ з нагоди 50-річчя свого існування повідомляє про появу „УКРАЇНСЬКОЇ КАНАДІЯНИ" ("UKRAINIAN CANADIANA").

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 60 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПЕРЕПРОДАЖУ $9.00.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2